

VISIT...

LANZAROTE
Caliente.COM

பிரிய மனம் கூடுதில்லையே

நூல் விவர அட்டவணை

நூலின் பெயர்	: பிரிய மனம் கூடுதில்லையே
ஆசிரியர்	: ரமணிசந்திரன்
மொழி	: தமிழ்
முதல் பதிப்பு	: டிசம்பர், 1995
இரண்டாம் பதிப்பு	: செப்டம்பர், 1997
மூன்றாம் பதிப்பு	: ஜனவரி, 1999
நான்காம் பதிப்பு	: நவம்பர், 2000
ஐந்தாம் பதிப்பு	: அக்டோபர், 2002
ஆறாம் பதிப்பு	: பிப்ரவரி, 2004
தாளின் தன்மை	: 11.6 Kg. வெள்ளைத்தாள்
நூலின் அளவு	: 1 x 8 கிரவுன்
அச்ச எழுத்து	: 12 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 88
கணிப்பொறி அச்ச	: கமதி லேசர்ஸ், சென்னை-6
நூல் கட்டுமானம்	: சாதா அட்டை
உரிமை	: பதிப்பகத்தாருக்கு
நூல் வெளியிடுவோர்	: அருணோதயம் 5/3, கௌடியாமடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14

விலை ரூ. 20.00

அச்சிட்டோர் : ஜி.பி.பிரிண்டர்ஸ்
159/1, வி.எம்.தெரு.
இராயப்பேட்டை, சென்னை-14

பதிப்புரை

தமிழில் நல்ல நூல்களுக்கு தமிழ் மக்களின் வரவே
குறையாது என்பதற்கு ரமணிசந்திரன் நாவல்கள் ஒரு
துக்காட்டு.

இலட்சிய கதா பாத்திரங்களைக் கொண்டு
கதையை தெளிவாகப் பின்னி, கவையாங்கக் கொண்டு
லும் பாணி திருமதி. ரமணிசந்திரனுக்கே உரியது. இ
வரும் கதா பாத்திரங்களை எங்கோ பார்த்தது போ
பிரமை ஏற்படுவதில் வியப்பில்லை. அன்றாட நிகழ்
ளைக் கொண்டே கதை பின்னப்படுவதால் வாசகர்க
ஆர்வம் மேலும் மேலும் தூண்டப்படுகிறது. படிப்ப
ளுக்கு ஒருவித திருப்தி - மனநிறைவு ஏற்படுகிறது.
ரோட்டமுள்ள தமிழ் நடையும் உதவியாக இருக்கிறது.
தனை சிறப்புகளும் கொண்ட இந்த நாவலை படித்து
முங்கள். கருத்தை எழுதுங்கள்.

— அருணோதயம் அரு

பாராட்டுரை

மதிப்புக்குரிய அருளோதயம் அருணன் அவர்கட்கு!

அன்புடன் எழுதிக்கொள்வது, நான் இலங்கையிலிருந்து இக் கடிதம் எழுதுகிறேன். திருமதி. ரமணிசுந்திரனின் முத்தான நாவல் களை வாசிக்கும் லட்சக்கணக்கான வாசகிகளில் நானும் ஒருத்தி. அவரின் அநேகமான நாவல்கள் புத்தக வடிவில் உங்களது அரு ணோதயம் வெளியீடாக வந்துள்ளது. ஏனைய எழுத்தாளர்க ளின் நாவல்களை விட ரமணிசுந்திரனின் நாவல்கள் என்றால் எனக்கு உயிர். நான் கூடுதலாக விரும்பிப் படிப்பதே இவரது படைப்புக்களத்தான். கிட்டத்தட்ட 45 நாவல்கள் படித்துவிட் டேன். எனக்கு அவரது நாவல்கள்தான் உற்றதுணை, அவற் றைப் படிக்கின்ற போது ஏற்படுகின்ற மகிழ்ச்சி, நிம்மதி வேறெதி லும் கிடைப்பதில்லை. அதிலே காணும் மனநிறைவு, அதை எப் படி வளர்த்ததையில் சொல்லிவிட முடியும்.

மேலும், தற்சமயம் உங்கள் வெளியீடுகளில் எழுத்துக்கள் மிகவும் பெரிபளவாக நன்றாக உள்ளது. பழைய வெளியீடுக ளில் எழுத்துக்கள் சிறியவையாக இருந்தன. இப்போது வரு பவை நல்ல அழகாக உள்ளது. நான் புத்தகம் வாங்குமுன் அரு ணோதயம் வெளியீடா எனப் பார்த்து விடுவேன். உங்கள் வெளியீட்டில் வரும்போது நாவல்கள் ஒரு தனி அழகைப் பெறு கின்றது. ஐஸ் வைக்கிறேன் என்று எண்ணாதீர்கள் - முற்றிலும் உண்மையே. மற்றவர்களிடம் கேட்டுப் பாருங்கள்.

மேலும் உங்கள் பணிமேள்மேலும் வளர, தொடர வேண்டு மென வாழ்த்தி, வேண்டி விடை பெறுகிறேன்.

நன்றி

இங்ஙனம்
தங்கள் அன்புள்ள
கலை - இத்திரகுமார்

பிரியமனம் கூடுதில்லையே!

1

அந்த அகன்ற மேஜையில், கையெட்டுகிற தூரத்தில் இருந்த அவனது தனிப்பட்ட டெலிஃபோன் மணி ஒலிக்க வும், சில வினாடிகள் அதையே வெறித்து, நோக்கினான் நந்தகுமாரன்.

அலுவலக நேரத்தில் யார் குறுக்கிட்டாலும் அவனுக்கு அது பிடிக்காது என்று அவனை அறிந்தவர்கள் எல்லோருக் குமே தெரியும். எனவே அவனுடைய பெற்றோர், சகோதரி என்று யாரும் அவனுக்கு அலுவலக நேரத்தில் டெலிஃ போன் செய்வது கிடையாது. சகோதரியுடைய கணவர்கூட மைத்துனனின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கி ரவர்தான்.

மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டிய ஒருத்தி தவிர மற்ற எல் லோருமே அவன் மனம் நோகத் தாங்க மாட்டார்கள்தான்.

ஆனால் அவள்...

தானாக மணியடித்து ஓய்ந்துவிடவும் சற்றுத் துணுக்குற்றப் போனான் அவன்.

ஒருவேளை அவளாகவே இருக்குமோ? அவளுக்குத் தானே எதற்கும் நேரம் காலம் என்பது கிடையாது.

வேளை பாராமல் இந்த ஃபோன் அடிப்பது கேட்டு அவன் மனம் துள்ளியது உண்டு. அவன் குரலைக் கேட்க வேண்டும் என்ற தாபத்தினால் அல்லவா இந்த அழைப்பு!

வேலை நடுவே என்ன இது என்று வெகுண்டது உண்டு. முக்கியமான 'போர்டு மீட்டிங்' என்று சொல்லிவிட்டு வந்திருந்தாலும், அப்போதும், "என்னை விட உங்களுக்கு எது முக்கியமாம்?" என்று சிணுங்குகையில் அவன் மனம் இளகிடும். கூடவே நின்று பேச முடியாத சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையைப் புரிந்து கொள்ள மாட்டேன் என்கிறாளே என்ற தாங்கலுமாக அவளிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடிப் பேச்சை முடித்துக் கொண்டு ஓடியது உண்டு.

இதயமே இல்லாமல் இப்படி எல்லாம் அவளால் எப்படிப் பேச முடிகிறது என்று தொண்டையடைக்க வருந்தியதும், "உனக்குப் பதில் சொல்ல அந்த பிரம்மன்தான் வர வேண்டும்!" என்று அலுப்பும், களைப்புமாக ரிசீவரை வைத்ததும் கூட உண்டுதான்.

கடைசியாக, இந்தச் சில மாதங்களாக, இந்த டெலிஃபோனின் ஓசையற்ற அமைதியைக் கையாலாகத்தனத்துடன் வெறுமனே வெறித்து நோக்கி வருந்தியதும் உண்டு.

இன்று...

ஒருவேளை தப்பு நம்பரோ?

அல்லது விநோதினியேதானோ?

விநோதினி! விநோதம் அவள் பெயரில் மட்டுமின்றி குண விசேஷங்களிலும் இருக்கும் என்று யாருக்குத் தெரிந்திருந்தது?

அதுமட்டும் தெரிந்திருந்தால் அவள் இருக்குமிடத்திலிருந்து எட்டு கிலோமீட்டர் தொலைவு ஓட்டமாய் ஓடிப்போய் நின்றிருப்பானே!

ஆனால் ஓடிப் போயிருப்பானா? முடியுமா?...

அவளால் இவ்வளவு வேதனைப்பட்டு, போராடி, அலுத்து ஓய்ந்து விவாகரத்து வரை சென்றுவிட்ட பிறகும் அவளை மறக்க முடியாமல் தவிக்கும் இவன், அவளை விட்டு விலகி எட்டுகிலோமீட்டர் எப்படிப் போவான்? எட்டு அடிகூட எடுத்து வைத்திருக்க மாட்டான்.

காதத்தைக் கண்ட இரும்பு விலகியா போகும்? பிடித்து இழுத்துப் பிரிக்க முயன்றாலும் மீறி ஒன்றோடொன்று ஒட்டிக் கொள்வது அல்லவா அதன் இயல்பு.

அவனும் அப்படித்தான், இருந்தான்.

அவனோடு கூட விநோதினியும் அன்று அப்படித்தான் இருந்தான்.

அப்படி இருந்தவளால் எப்படி பிரிகிறேன் என்று சொல்ல முடிந்தது?

நம்ப முடியவில்லைதான். ஆனால் அதை விடவும் நம்ப முடியாத ஒன்று, "சரி, பிரிந்து விடலாம். அதுதான் எனக்கும் நிம்மதி" என்று அவனும் சொன்னதுதான்.

சொன்னது மட்டுமல்ல; வீராப்பாய்க் கிளம்பியவளை, 'நில்' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல், அவனே அழைத்துச் சென்று விமானத்தில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டு வந்ததும் தான்.

அவ்வளவு தூரம் அன்று அவன் மனம் கசந்துவிட்டிருந்தான்.

ஆட்டைக் கடித்து மாட்டைக் கடித்து, மனிதரையே கடிக்கிற கொடிய மிருகம் மாதிரிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளர்ந்து கொண்டே வந்த அவளது வெறி அன்று பேயாட்டம் ஆடி, அவனுடைய குடும்பம் முழுவதையுமே தூக்கி எறிந்துவிட்டது. சொந்த ஊரில், அத்தனை பேர் எதிரிலும் அவன் அவமானம் தாளாமல், ஆத்திரத்தில் கை ஓங்கி, மனைவியை அடிக்கும் மாபாதகம் செய்யும் அளவுக்கு நிலைமை அளவு மீறிவிட்டது.

அப்படி ஓர் அடி - அத்தனை பேர் முன்னிலையிலும் வாங்கியவன் - அதற்கு மேல் பேசாமல் இருப்பான் என்று எதிர்பார்க்க முடியாதுதான்.

ஆனால் காரை எடுத்துக் கொண்டு தனியே வீடு வந்து சேர்ந்து "வீட்டை விட்டுப் போகிறேன்" என்று விநோதினி கிளம்பியதே கொஞ்சம் அதிகப்படியாகத் தான் நந்தகுமாருக்குத் தோன்றியது. அதிலும் அவன் தான் கைநீட்டி விட்டதற்காக மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டதைக் காதிலேயே வாங்காமல் கிளம்பியது மட்டுமின்றி, இதற்கெல்லாம் காரணமே அவனுடைய அன்னைதான் என்று வேறு கூசாமல் அபாண்டம் கூறினாள்.

"எப்படியிருந்தாலும் நம் வீட்டுக்கு வாழ வந்த பெண். கிருகஸ்திரி, அவளை அடித்தது தப்பு. போய் மன்னிப்புக் கேட்டு அவளைச் சமாதானப் படுத்து" என்று அனுப்பி வைத்த அவனுடைய தாயார்தான் இவளால் நேர்ந்த இந்தத் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் என்றபோது மீண்டும் அவளை அடித்து நொறுக்க வேண்டும் போலத்தான் நந்துவுக்குக் கை துடித்தது.

"இனி ஒருதரம் அவளை அடித்தால் அது நீ என்னை அடித்தது போல" என்ற தாயாரை நினைத்து வெருவாகத் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, அமைதியாகவேதான் பேச முயன்றான்.

"இருகை தட்டினால்தான் ஓசை என்பது உண்மைதான். ஆனால் இரண்டு கைகளும் சும்மா இருந்தால்தாமே அமைதியாகவும் இருக்கும். ஒரு கை மட்டும் ஓங்கி ஓங்கி அடித்துக் கொண்டே இருந்தால்?

அன்றும் அப்படித்தான் ஆயிற்று.

மீண்டும் மீண்டும் விநோதினியின் நாவு கழன்று கழன்று சாட்டையாய் அடித்தது.

வலி தாங்கமாட்டாமல், என்ன சொல்வது, செய்வது என்று புரியாமல் அவன் தவித்தபோது அவளாகவே கிளம்புகிறேன் என்றதும் உடனே சரியென்று விட்டான். அந்த நேரத்தில் அவளை ஆட்டிப் படைத்த பெரும் தொல்லை விலகுவதே போன்ற உணர்வு அவனுக்கு.

அவனே விநோதினியை அழைத்துச் சென்று பம்பாய்க்கு - அவளுடைய பெற்றோர் இருக்கும் இடம், விமானத்தில் ஏற்றிவிட்டு வந்து, அவளுடைய தந்தைக்கு மகள் வருவது பற்றிய தகவலும் கொடுத்து அமர்ந்தபோது 'அப்பாடி' என்றுதான் இருந்தது அவனுக்கு.

ஆனால் அது முதலில்தான்.

பத்தே நாட்களுக்குள்ளாகவே வீட்டின் தனிமை புளித்துப் போய்விட, மனைவியின் அருகாமைக்காக நந்தகுமாரன் ஏங்கத் தொடங்கி விட்டான்.

தான் என்ன இவ்வளவு பலவீனமானவனா என்று, ஓர் அவமான உணர்வும், தன் மீதே ஆத்திரமும் கூட அவனுக்கு உண்டாயின.

ஆனால் அவளுக்கும் இப்படித்தானே இருக்கும். ஏதோ, ஆத்திரத்தில் கிளம்பி விட்டபோதும், அவளாலும் தான் எப்படிப் பிரிந்திருக்க முடியும்? மாலையானதும் அவங்கரித்துக் கொண்டு அவன் வருகைக்காக வழிமேல் விழி வைத்துக் கிடப்பவள் ஆயிற்றே!

வந்ததும் முகம் கழுவக்கூட விடாமல் என்னென்ன சில்மிஷங்கள் செய்வாள்! கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு மாலையாகத் தொங்குவதும், ஒட்டிக்கொண்டு கிடப்பதும்.

அவளாலும்தான் தனிமையை எப்படி சகிக்க முடியும்? எவ்வளவு ஆழ்ந்த உறக்கத்திலும் அவன், எழுந்தால் - அவளது உறக்கம் கலைந்து விடக்கூடாது என்று எவ்வளவு கவனமாக எழுந்தாலும், உடனேயே தானும் எழுந்து உட்கார்ந்து விடுவாள்! 'இந்த விமானத்தில் வருகிறேன்; என்னை அழைத்துச் செல்வக் காருடன் வாருங்கள்' என்ற அவளது தகவலுக்காக அவன் காத்துக்கிடந்த நேரம்தான் அந்த ரிஜிஸ்டர் தபால் வந்தது.

மனிதத் தன்மையே இவ்வாத இந்தக் கணவனுடன் சேர்ந்து வாழ விநோதினிக்கு விருப்பம் இல்லை என்றும், அதனால் விவாகரத்து வேண்டும் என்றும், கோர்ட்டில் விவாகரத்து நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கப் போவதற்கான அறிவிப்பு இது என்றும் அதில் தகவல் இருந்தது. கழகமாகவே பிரிந்துவிட விரும்பினால், இன்னின்ன இடங்களில் கையெழுத்திட்டு அனுப்பும்படி இன்னுமொரு பத்திரமும் இருந்தது.

'கள்'ளென்று பொங்கி, உச்சிக்கேறிய ஆத்திரத்தில், மனவிலக்கு தனக்கும் விருப்பமே என்று பத்திரத்தில் கையெழுத்திட்டு உடனேயே அனுப்பி வைத்தான் நந்தகுமாரன்.

தன் இவ்வறத்தின் இந்த அவலம் பற்றி பாரிடமும் - பெற்ற தாயிடம் கூட அவனால் கூற முடியவில்லை.

மாமனார், மாமியார், மூன்று நாத்தனார்கள் என்று பெரிய குடும்பத்தில் மணமாகி வந்து, அத்தனை பேரிடமும் நல்ல, பெயர் எடுத்து, நாத்தனார்களுக்குத் திருமணம் செய்து, அனுப்பி, இன்னமும் எல்லோருடனும் நல்ல உறவு வைத்திருப்பவர் அவனுடைய அன்னை கருணாவதி.

பெயருக்கேற்ற குணவதி என்று எல்லோராலும் புகழப் படுகிறவர்.

எல்லோருடனும் கூடச் சேர்ந்து, விட்டுக் கொடுத்து, கலந்து வாழ்தலின் சிறப்புக்கு ஓர் உருவமாய்த் திகழ்பவர்.

அவரிடம் போய், எங்களுக்குள் ஒருவருக்கு ஒருவர் ஒத்துப் போகாமல் பிரிந்து விடப் போகிறோம் என்று எப்படிச் சொல்வது?

அதிலும், "நீ அடித்துவிட்ட ஆத்திரத்தில் பிறந்த வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறாள். அவளாக வரக் கூச்சமாக இருக்கும். நீயே போய் அழைத்துக் கொண்டு வா." என்று வற்புறுத்திக் கொண்டு இருப்பவரிடம் மனைவி இந்த அளவு முனைந்துவிட்டாள் என்று சொல்ல அவனுக்கு வாயெழவில்லை.

ஆனால், சொல்லித்தான் ஆக வேண்டிய நாள் நெருங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

பம்பாயில், அவர்களது திருமணம் நடந்த இடத்தில், மண விலக்கிற்கான மனுவை விநோதியினிள் வக்கில் தாக்கல் செய்து முதல் வாய்தாவுக்கான அழைப்பும் வந்துவிட்டது!

இந்த நேரத்தில் ஏதோ ஒரு தரம் டெலி.போன் மணி அடித்தால் - அது ராங் நம்பராகக் கூட இருக்கலாம் அதைப்

போய் மனைவியோடு சம்பந்தப்படுத்தி மனம் சங்கடப்படுவதா?

ஒரு பெருமூச்சுடன் முன்னே வைக்கப்பட்டிருந்த ஃபைலை நந்தகுமார் பிரித்துப் பார்க்க தொடங்கியபோது மீண்டும் டெஃலிபோன் மணி அடித்தது.

ஒரு கணம் நிதானித்து, மனம், முகம், குரல் அனைத்தையும் சமனப்படுத்திக் கொண்டு ரீசீவரை எடுத்து "ஹலோ நந்தகுமார் ஸ்பீக்கிங்" என்றான் அவன்.

"நான், நான் தான் பேசுகிறேன்" என்று பதிலளித்த குரல் அவனுடைய மனைவி விநோதினியுடையதே.

2

ஐந்து ஆண்டு காலமாக - அவனது இருபத்தி இரண்டாம் வயதிலிருந்து தந்தையுடன் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவன் நந்தகுமார். உற்பத்தியாளருக்கும் விற்பனையாளருக்கும் நடுவே பாலமாக அமைந்து, தேவைப்பட்ட பொருள், தேவையான இடத்தைச் சுணக்கமின்றிச் சென்றடைய உதவுவது பொருள் தங்கிவிடாமல் இருப்பதால் உற்பத்தியாளரும், தாமதமின்றி, நல்ல பொருள் கிடைப்பதால் விற்பனையாளருமாக, இருவருமே ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதம் இவர்களுக்குத் தருவதில் தயக்கம் காட்டுவது இல்லை. முதலில், வேறும் கமிஷனை மட்டும் வாங்கிக் கொண்டு இருந்தவர்கள், இப்போது பல பொருட்களின் 'ஸ்டாக்கிங்'களாகவும் மாறித் தொழிலை விரிவு படுத்தியிருந்தனர்.

பொருட்களின் தரம் அறிதல், வாங்குதல், 'ஸ்டாக்' செப்து பராமரித்தல், வாங்குவோர் விற்போருடன் பேசுதல்

என்று பலதரப்பட்டவர்களுடன் நேரடியாகப் பேசிப் பழகிப் பழக்கப்பட்டிருந்த காரணத்தால், இப்போதும் நந்தகுமாரன் விரைவிலேயே தன்னை சமாளித்துக் கொண்டு விட்டான்.

எனவே, பிரிர்ற்ற குரலில், "என்ன விஷயம்" என்று கேட்கவும் அவனால் முடிந்தது.

ஆனால் அவளுக்கு அது சாத்தியப்படவில்லை போலும். "வந்து, நான் வந்து, எனக்கு உங்களிடம் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டுமே..." என்று தடுமாறினாள்.

ஒருவேளை சமாதானத்தை நாடி வந்திருப்பாளோ என்ற நப்பாசையை நசுக்கியபடி "விவாகரத்து விஷயமாகவா?" என்று வினவினாள் அவன்.

"ஆ... ஆமாம்"

பெரிதாக என்ன சொல்லப் போகிறாள்? நான் என்ன குற்றம் சொன்னாலும் மறுத்து ஏதும் கூற, வேண்டாம், அப்போதுதான் மணவிலக்கு எளிதாகவும் விரைவாகவும் கிடைக்கும் என்று சொல்லப் போகிறாள். அதுதானே?

போகட்டும், சுட்ட மண் ஓட்டாது என்பதுபோல அவன் இவ்வளவுதூரம் துணிந்தபின், அவன் மட்டுமாக இந்தப் பிரிவைத் தடுக்க முயற்சிப்பதால் பயன் ஏதும் இல்லை. பிரிவது அவன் முடிவென்றால் பிரிந்தே போய்விட்டடும்.

கசப்பைத் தொண்டையுள் விழுங்கி, "என்ன சொல்ல தானாலும் சீக்கிரமாகப் பேசி முடி. எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கிறது." என்றான் வறண்ட குரலில்.

"நான்... நான் உங்... உங்களிடம் நேரில் பேச வேண்டும்... அதனால்..."

"நீ எங்கே இருந்து பேசுகிறாய்? பம்பாயிலிருந்து... இது எஸ்.டி.டி. தானே பேசுகிறாய்?"

"இ... இல்லை... இங்கே சென்னையில் இருந்துதான்."

"சென்னையில் எங்கே இருந்து?"

"ஓட்டலில்... 'பாங்குரோ'வில் இருக்கிறேன்."

சென்னைக்கு வந்து ஓட்டலில் தங்குகிறாளா? கடல் போல அடையாரில் அவள் புகுந்த வீடு இருக்கிறது. அது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று அவளும் அவளும் மட்டுமாக வசித்த தனி வீடு அதுவும் பெரிதுதான். தியாகராய நகரில் இருக்கிறது. இன்னும் அவளிடம் அன்பை மட்டுமே கொட்டி வரும் அவளுடைய நாத்நார் அனுராதாவின் வீடு அண்ணாநகரில் இருக்கிறது. இவள் ஓட்டலில் தங்குகிறா னாக்கும்!

உன் உறவை அடியோடு அறுத்துவிட்டேன்; இனி பொது இடத்தில்தான் உன்னைச் சந்திப்பேன் என்று சொல்லாமல், சொல்கிறாளாக்கும். ஆனால், இவள் இஷ்டம் போலெல்லாம் ஆடுவதற்கு இன்னமும் நான் இளிச்சவைய னல்ல!

நந்தகுமார் ஆத்திரத்துடன் எண்ணிடும் போதே, விநோ தினியின் குரல் மீண்டும் மெலிந்து ஒலித்தது. "அலுவல் நேரத்தில் தொந்தரவு செய்தால் உங்களுக்குப் பிடிக்காது என்று தெரியும். அதனால்... அலுவல் நேரம் முடிந்தபிறகு, நீங்கள் சொல்லும் இடத்துக்கு நான் வருகிறேன்".

எங்கே அழைத்தாலும் வருகிறாளா?

ஒரு கணம் யோசித்து விட்டு, "வேலை முடிந்து நான் வீடு வர மாலை ஆறு மணியாகும். அப்போது நீ அங்கே வந்தால் நீ சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிவிட்டுப் போக லாம்" என்றான் அவன்.

சில கணங்கள் எதிர்முனையில் இருந்து பேச்சே இல்லை.

சற்றுப் பொறுத்துப் பார்த்துவிட்டு நந்தகுமார், 'ஹ லோ' என்று பொறுமையற்று அழைக்கவும், "ஆறுமணிக்கு அங்கே வருகிறேன்" என்று சொல்லி ரீசுவரைக் கீழே வைத் தான் விநோதினி.

வைத்துவிட்டுச் சற்று நேரம் கண்ணீருருத்தான்.

பிறகு பசித்தவன் பழங்கணக்குப் பார்க்கிற மாதிரி பழைய நிகழ்ச்சிகளை அசை போடத் தொடங்கினான். முதல் முதலாக நந்தகுமாரனைப் பார்த்த சம்பவத்திலிருந்து ஒவ் வொன்றாக எண்ணிப் பார்க்கத் தொடங்கினான்.

நந்தகுமாரனும், அப்போது பழைய நினைவுகளில் தான் ஆழ்ந்திருந்தான். கையிலிருந்த வேலையில் ஈடுபட மறுத்த மனம் விநோதினியையே சுற்றி அலைந்தது.

விநோதினிக்கும் அவனுக்கும் நடந்த திருமணம் பெற் றோர் ஏற்பாடு செய்ததுதான். ஆனால் எந்தவிதக் கட்டாய மும் கிடையாது. "நீ பெண்ணைப் பார். இருவருக்கும் பிடித் திருந்தால் மேற்கொண்டு ஏற்பாடு செய்யலாம்" என்றுதான் சொன்னார்கள்.

அனுராதாவின் திருமணத்தின் போதும் அப்படித்தான். பிள்ளைகளின் விருப்பத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிற வர்கள் செங்கல்வராயன் - கருணாவதி தம்பதியினர்.

அப்போதும், வழக்கமான பெண்பார்க்கும் சடங்கு என் றால் அது பையன் பெண் இருவருக்குமே மன இறுக்கம் தரக்கூடும் என்று வேறொரு விழாவில் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தனர்.

ஆனால், ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிக் கொண்ட முதல் பார்வையிலேயே இருவருமே, "அண்ணலும் நோக்கினான்; அவளும் நோக்கினாள்" தான். "உங்களை விட நான் தான் சீக்கிரமாகவே உங்களை நேசிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன்" என்பாள் விநோதினி.

இருவருக்கும் அறிமுகம் செய்விப்பதற்குச் சில நிமிடங்கள் முன்னதாகவே, வேறு எதற்காகவோ சிரித்துக் கொண்டிருந்த அவனைக் காட்டி, 'இவர்தான்' என்றார்களாம் அவள் வீட்டினர். 'பளீர்' என்ற சிரிப்பில், அந்தக் கணமே மயங்கி விட்டாளாம் அவள். அவளே சொன்னதுதான்.

அப்படி மயங்கியவளால் அடியோடு பிரிந்துவிடுவது என்ற முடிவுக்கு வருவது எப்படிச் சாத்தியம் ஆயிற்று?

அன்று மட்டுமில்லை; திருமணம் ஆகும் வரையும், இருவருக்குமே பொறுமையற்ற காத்திருப்புதான். 'இன்னமும் இரண்டு மாதங்களா?!' என்று இருவருமே பெருமூச்சு விட்டார்கள். அவ்வப்போது 'எஸ்.டி.டி.'யில் மணிக்கணக்காகப் பேசிக் கொண்டார்கள். தொழில் விஷயமாக என்று கிளம்பி, நாவலந்து முறை பம்பாய் சென்று, தொழிலைப் பார்த்த கையோடு வருங்கால மனைவியையும் தரிசித்து விட்டுத் திரும்பினான் நந்தகுமார்.

திருமணமான மறுநாள் தேனிலவுக்கெனக் கிளம்பிச் சென்று விட்டனர். அந்தப் பதினைந்து நாட்களும் தான் எப்படி இனித்தன!

தேனிலவிலிருந்து திரும்பி வந்ததிலிருந்தே விநோதினியிடம் ஏதோ ஒரு மாற்றம் தென்படத் தொடங்கிவிட்டது.

முதலில் தன் மாமியாரிடம்தான் அவள் தொடங்கினாள்.

தேனிலவிலிருந்து திரும்பி வந்த மகளோடு மருமகனையும் கருணாவதி மிகுந்த அன்போடுதான் வரவேற்றார். சொல்லப் போனால் மருமகளிடம் ஒரு படி அதிக அன்பு காட்டியதாகக் கூடக் கூறலாம். குடும்ப விளக்கைத் தொடர்ந்து ஏற்ற வந்தவள் என்ற அபிமானம்.

விநோதினியும் மாமியாரை வெறுத்தாள் என்று சொல்வதற்கில்லை. "அத்தை எனக்காக இதை இதை வாங்கி வந்தார்கள்; அதைச் செய்து தந்தார்கள்" என்று கணவனிடமே பெருமையாகக் கூறியிருக்கிறாள். ஆனால்...

அல்லது இந்த 'எனக்காக', 'நான்' என்பதுதான் அவளது பிரச்சனையோ? தான் தான் முக்கியம். தன்னனைத்தவிர ஒன்றுமே இல்லை எனும் திமிர்!

யோசித்துப் பார்க்கையில், தேனிலவின் போதுகூட இந்த 'எனக்காக' பிரச்சனை தொடங்கி விட்டதாகவே, நந்தகுமாருக்கு இப்போது தோன்றியது.

பதினைந்து நாள் தேனிலவு கண் சிமிட்டும் நேரம் போல முடியப் போகிறதே என்று பேசிக் கொண்டிருந்த போது, "இன்னும் இரண்டு நாட்கள் இருந்து விட்டுப் போகலாமே, எனக்காக நந்து. ப்ளீஸ்!" என்று அவள் கேட்ட போது, அந்த நாட்களின் இனிமை அப்படிக்கேட்கச் சொல்லுகிறது என்று மட்டும்தான் நந்தகுமார் நினைத்தான்.

ஏன், அவனுக்கே இருந்த 'இருவர் மட்டிலும்' மான தனிமை முடிவற்று நீண்டு கொண்டே இராதா என்ற ஆசை தான்.

ஆனால் அவன் பொறுப்பையும் சேர்த்து வகிக்கும் தந்தையின் மேல் அளவுமீறிப் பாரம் ஏற்றக் கூடாது என்ற பொறுப்புணர்ச்சியோடு, "அங்கே வேலை இருக்கிறதல்லவா, வினா?" என்று கொஞ்சலாகவே எடுத்துரைத்தான்.

ஆனால், "நான் இரண்டு நாள் தங்கிப் போகலாம் என்கிறேன். அது முக்கியம் இல்லையா? என்னைவிட உங்களுக்கு வேலையா பெரிது?" என்று விநோதினி முகத்தை முழு நீளம் நீட்டுவாள் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

"அதில்லை கண்ணம்மா, அப்பா ஒருவராக எத்தனை நாள் என் வேலையையும் சேர்த்துப் பார்ப்பார், சொல்லு? சுமாவே; திருமணத்தின் போதும், அலைச்சலும் வேலையும் அவருக்கு அதிகம். இன்னமும், அவரது பளுவை நீடிக்கலாமா? அதையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுமில்லையா?" என்று இதக்குரலில் எடுத்துச் சொன்னதும் அவள் வேறு விதமாய்ப் பார்த்தாள்.

"அப்படியானால் என்னைவிட உங்களுக்கு உங்க அப்பாதான் முக்கியமா? உங்களையே நம்பிக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு உங்களோடு வந்திருக்கிறேன். என் பேசுக்கு ஒரு மதிப்பு கிடையாதா? அப்பா முக்கியம்; வேலை முக்கியம் என்கிறீர்களே" என்று அழத் தொடங்கிவிட்டாள்.

புரியாமல் பேசுகிறாளே என்று உள்ளூரக் குமைந்த போதும், அழகிய மனைவி கண்ணீர் வடிப்பதைக் காணப் பொறுக்காமல், தந்தைக்கு டெலிஃபோன் செய்து தயக்கத்துடன், "மேலும் இரண்டு நாட்கள் தனியாக வேலையைப் பார்த்துக் கொள்ள முடியுமா?" என்று வினவினாள்.

புரிந்து கொண்ட தந்தை சிரித்தபடியே "இரண்டென்ன? நாலு நாட்கள் கூடப் பார்த்துக் கொள்ள முடியும். முன்பு தனியாகப் பார்த்ததுதானே?" என்று மகன் கேளாமல் கேட்ட கேள்விக்கு மறைமுகமாகவே சம்மதமாய்ப் பதில் அளிக்கவும் அவனுக்கு உள்ளூரக் கூசிக் குறுகிப் போயிற்று.

முன்பு தனியாகப் பார்த்தார் என்றால் அப்போது இதை விட ஐந்தாண்டு இளமையாகவும் இருந்தார் அல்லவா? 'அலைகிற வேலைக்கு நீ வந்து விட்டது எவ்வளவு பாரத்தைக் குறைத்து விட்டது தெரியுமா? என்று எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கிறார்! அவர் தலையில் முழு வேலையையும் சுமத்திவிட்டு அவனுக்கென்ன அதிகப்படி உல்லாசம் கேட்கிறது?

நந்தகுமாரின் பொருமல் எல்லாம் திரும்பி மனைவியைப் பார்க்கும் வரைதான் நிலைத்தது.

மகிழ்ச்சி பொங்க, "என் ஆவலை திறைவேற்றியதற்கு இந்தப் பரிசு..." என்று விநோதினி அவனை அணுகிய விளாடியே மற்ற நினைவுகள் எல்லாம் மறைந்தே போயின.

அன்று மட்டுமல்ல; அதன்பின் ஆயிரம் தகராறுகள் நடந்தது. அடியோடு பிரிவு என்றாகி விட்ட இந்த நிலை வந்த பிறகும் இப்படி யோசித்துப் பார்க்கும் போதுதானே அந்த முதல் வித்தைப் பற்றிய ஞாபகமே நந்தகுமாருக்கு வந்திருக்கிறது!

இதன் தொடர்பே போல தேனிலவு கழிந்து திரும்பி வந்த சில நாட்களில், ஒன்றுமே இல்லாத இன்னுமொரு பிரச்சனையோடு அவனிடம் வந்தாள் விநோதினி.

"உங்களை நான் 'நந்து' என்று அழைக்கிறேன். என்னைப் போலவே, உங்கள், அம்மாவும் உங்களை 'நந்து' என்று கூப்பிட்டால் எப்படி? கேட்கவே சகிக்கவில்லை! அவர்களை மாற்றிக் கூப்பிடச் சொல்லுங்கள்" என்றாள் தீர்மானமாக.

இதையே அவள், 'ப்ளீஸ் நந்து, நான் உங்களை 'நந்து' என்று கூப்பிடும்போது அதில் என்னென்னவோ மாதிரி

அர்த்தங்களுடைய அழைக்கிறேன். இன்னொருவர் - அது உங்கள் அம்மாவே என்றாலும் அப்படி அழைப்பதைக் கேட்கும்போது ஒரு மாதிரி சங்கடமாக இருக்கிறது. தயவு செய்து கொஞ்சம் மாற்றிக் கூப்பிடச் சொல்லுங்களேன்" என்று கொஞ்சம் 'குழைவுடன்' கேட்டிருந்தால் எப்படி ஆகியிருக்குமோ?

இந்த அதிகாரக் கட்டளை அவனுக்கு மிகவும் நியாய மற்றதாகத் தோன்றிவிட்டது.

எனவே, "இருபத்தேழு ஆண்டுகளாக என் தாயார் என்னை அழைக்கும் பெயர் இது. நீ என் வாழ்வில் அடியெடுத்து வைத்து ஒருமாதம் கூட முடியவில்லை. உனக்காக அவர்களை எப்படி மாற்றச் சொல்ல முடியும். நீ வேண்டுமானால் வேறு மாதிரி கூப்பிடு." என்று மறுத்தான்.

"இருபத்தேழு ஆண்டுகளாக வளர்த்தாலும் அவர்கள் உங்கள் அம்மா மட்டும்தான். நமக்குத் திருமணமாகி இருபது நாட்கள் மட்டுமே ஆகியிருந்த போதும் நான் உங்கள் மனைவி. உங்கள் மீது முதல் உரிமை எனக்குத்தான். அதனால் அவர்கள்தான் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்" என்று கீச்சிட்டாள் மனைவி.

அவர்கள் இருவரும் இருந்து பேசிக் கொண்டிருந்த இடம் வீட்டு ஹால், இந்தச் சச்சரவு யார் காதிலும் - முக்கியமாகத் தாயார் காதில் விழுவதை விரும்பாமல், "வினா, என் பெயர் நந்தகுமாரன். அதை நந்து, நந்தா, நந்தகுமார், குமார் என்று அவரவர் விருப்பம் போல் அழைக்கலாம். யார் எப்படி அழைத்தாலும், உரிய விதமாய் ஏற்கிறவன் நான் அல்லவா? உன் அழைப்பு எப்படி. என்ன விதம் என்று எனக்குத் தெரியும். அந்த மாதிரி உலகத்தில் வேறு ஒருவராலும் என்னை விளிக்க முடியாது என்பதும் எனக்குத் தெரியும்."

அதனால் எதற்கு அனாவசியமான தகராறு?" என்று சமாதானமாகப் போக முயன்றான்.

"தகராறு? நானா தகராறு செய்கிறவன்? என் உரிமையைக் கேட்டால் நான் தகராறு செய்கிறவன் ஆகி விடுவேனா? என் உரிமையைக் காப்பாற்ற கடமைப்பட்ட நீங்களே சொல்வதா? என்ன அநியாயம்?" என்று கத்தத் தொடங்கி விட்டாள் வினோதினி.

'ஷ... வினா. மெள்ளப் பேசு. இப்போது நான் என்ன சொல்லி விட்டேன் என்று இந்த ரகளை செய்கிறாய்? எதுவானாலும் நாம் நமக்குள்ளேயே பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். சத்தம் போடாதே" என்று தணிந்த குரலில் கூறி அவளை அமைதிப்படுத்த முயன்றான் நந்தகுமார்.

"ரகளையா? நானா? நானா ரகளை செய்கிறேன். நியாயத்தை எடுத்துச் சொன்னால் தகராறு செய்கிறவன், ரகளைக் காரி என்று பட்டம் சூட்டுகிறீர்களே! அதுவும் நீங்களே இப்படிச் செய்வது என்னமாக என் மனதை நோக்கித்து விட்டது தெரியுமா? வேண்டுமானால் அதைமையே கேட்டுப் பாருங்கள். நான் சொன்னதுதான் சரி என்று அவர்களே சொல்வார்கள்" என்று கண்ணைக் கசக்கினாள் மனைவி!

அந்த சந்தர்ப்பத்தில் சுருணாவதியும் வந்து சேர்ந்து விட, வந்ததுமே மருமகளின் முகத்தைப் பார்த்தும் விட, என்னவென்று பரிவுடன் விசாரித்தார்.

"ஒன்றுமில்லை. அம்மா" என்று நந்தகுமாரன் தடுக்க முயன்றும் பயனின்றிப் போயிற்று.

"பாருங்கள், அதை உங்கள் மகன் சொல்வதை!" என்று தொடங்கி தன் தரப்பு விவாதத்தை மாமியாரிடம் பிட்டுப் பிட்டு வைத்தாள் வினோதினி.

உதடுகளின் புள்ளகை மாறாமல் அப்படியே உறையத் தாயாரின் கண்களில் கவனத்துடன் உணர்ச்சி துடைத்த தன்மை பரவுவதை எதுவும் செய்ய மாட்டாமல் கையைக் கட்டிக் கொண்டு நந்தகுமாரன் பார்த்திருக்கும்படி ஆயிற்று.

3

அன்று மறுபேச்சே பேசாமல், 'பெற்றவன் எனக்கு இவ்வாத உரிமையா? என்று போராடாமல் தாயார் விட்டுக் கொடுத்தது கூட விநோதினியின் பிடிவாதமும், திரும்ப வளர்வதற்கு ஒரு காரணம் தானோ என்றெல்லாம் இப்போது நந்தகுமாருக்குத் தோன்றியது.

அன்றுமே கூட அன்னை, தன் உரிமையை விட்டுக் கொடுத்தது அவனுக்கு அவ்வளவு சம்மதம் இல்லைதான்.

ஆனால், கருணாவதியோ, "விநோதினி கூறுவது சரி தான். நந்து கண்ணா, வீட்டை விட்டு, உடன் பிறந்தோரை விட்டு, பெற்றோரை விட்டு நீயே துணையென்று வந்தவள் அவள். அவள் விருப்பத்துக்கு மதிப்பு கொடுக்க வேண்டியது மிகவும் முக்கியம்தான். எனவே அவள் விருப்பம் போல உன்னை 'நந்து' என்று அழைக்கட்டும். எனக்கு நீ யசோதையின் கண்ணாகிவிடு," என்று முடித்து விட்டு அகன்றார். யசோதையின் கண்ணன்! எவ்வளவு அர்த்த முள்ள வார்த்தை! பெற்று வளர்த்த உரிமையை விட்டுத் தரத் தயார் என்று சொல்லாமல் சொல்கிறார்.

தனிமையில் பார்த்து அன்னையிடம் மன்னிப்புக் கோரி யுவனின் தலையை அன்புடன் கோதி விட்டுச் சிரித்தார்

அவர். "ஒன்றும் இல்லையடா. பம்பாயில் அவள் வளர்ந்த விதம் வேறாக இருக்கக் கூடும். இத்தனை ஆண்டு கூடவே இருந்தவர்களை விட்டு விட்டு வந்திருப்பவளுக்குக் கொஞ்சம் சலுகை கொண்டாட ஆசையிருக்கும். உன்னிடம் தானே அதை அவள் கோர முடியும்? இதையெல்லாம் பெரிதாக எடுத்துக் கொண்டு வருத்தப்படாதே" என்று மகளையும் தேற்றி நிமிர் வைத்தார்.

ஆனால், அன்றிலிருந்து தாயாரும் தந்தையும் - தாயார் தான் தந்தையை தயார்ப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். மகனைக் கண்ணா, ராஜா என்றே அழைத்தார்கள். என்றேனும் மறந்து போய் 'நந்து' வென்று தொடங்கி விட்டாலும் உடனேயே அதை நீட்டி 'நந்தும்மா' என்று சமாளித்தார்கள்.

ஆனால் அத்துடன் திருப்தி அடையாமல் விநோதினி தகராறுக்கு வேறு ஒரு விஷயம் கண்டு பிடித்தாள்.

எப்போதும் அவள் வரும்போது வாயிற்புறம் அல்லது முன் புறத்தோட்டத்தில் நின்று அவளை எதிர்கொள்கின்ற வழக்கம் விநோதினிக்கு.

ஒரோர் சமயம் கருணாவதியோ அவ்வது அதிசய மாயப் பிறந்த வீட்டை எட்டிப் பார்க்கும் தங்கை அனூரா தாவோ அவளோடு சேர்ந்து பேசிக் கொண்டு கூடவே நிற் பார்கள்.

மரியாதை கருதித் தாயிடமும், விருந்தாளி என்ற முறையும் பிரியமும் கருதித் தங்கையிடமும் ஒரு வார்த்தை பேசி விட்டு, மனைவியிடம் திரும்புவான் நந்தகுமாரன்.

சில தினங்களாக அறைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்து விட்டு, "வீட்டுக்கு வந்தால் முதலில் என்னிடம் பேசாமல் ஊரில் உள்ளவர்களோடு எல்லாம் என்ன சல்லாபம்?" என்று விநோதினி ஒரு நாள் வெடித்தாள்.

புரியாமல், "என்னடா வினா, இதோ உள்ளே வந்ததும் நேராக உள்ளிடம் தானே வந்திருக்கிறேன். வேறு எங்கும் என்பார்வை திரும்புவது இல்லையே. அந்த வகையில் நான் முகப்பட்டம் கட்டிய குதிரை ஆயிற்றே," என்று சிரித்தான் நந்தகுமாரன்.

"உக்கும், அதெல்லாம் கம்மா, என்னமாய்த் தான் இப்படி இலகுவாகப் பொய் சொல்லுகிறீர்களோ, எனக்குத் தெரியவே இல்லை," என்று பிணங்கினாள் மனைவி.

"மெய்தான் கண்மணி. ஏன்? வீட்டிற்கு யாரும் அழகிய பெண் விருந்தாளிகள் வந்திருக்கிறார்களா? ஆனால் தேவலோகத்து ரம்பையே வழியில் வந்து நின்றாலும் ஏறெடுத்தும் பாராமல் அடியேன் வந்து நிற்பது ஆருயிர் மனைவியிடம் தான், தெரியுமா?" என்று மேலும் விளையாட்டாகவே பேசி, மனைவியை தன் புறம் திருப்ப முயன்றான் கணவன்.

"இதில் ஒன்றும் குறைச்சல் இல்லை!" என்று அவன் கையைத் தட்டி விட்டான் விநோதினி.

அவன் திகைத்து நிற்கையிலேயே, "உங்கள் கார் கம்பவுண்டிற்குள் வந்து எவ்வளவு நேரம் ஆயிற்று என்று எனக்குத் தெரியும். காரை விட்டிறங்கி நேராக என்னிடம் வர எவ்வளவு நேரம் ஆகும் என்றும் எனக்குத் தெரியும். அது னால் நேராக இங்கேதான் வந்தேன் என்றெல்லாம் கம்மா நீ விட வேண்டாம்" என்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

அப்போதும் அவனுக்கு அவளது கோபத்தின் காரணம் புரியவில்லை. "மெய்யாகத்தான் சொல்கிறேன் வினா, காரை நிறுத்தி விட்டு வந்தபோது அம்மாவை வழியில் பார்த்தேன். அப்பா வருவதற்குக் கொஞ்சம் நேரம் ஆகும் என்று அவர்களிடம் சொல்லிவிட்டு நேரே இங்கேதான் வந்தேன். அப்படி இருக்க நீ ஏன்தான் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாயோ தெரியவில்லை" என்றான் சிறு சலிப்புடன்.

மிடுக்குடன் திரும்பி நின்று, "தெரியவில்லையா?" இதோ சொல்கிறேன் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். பகல் முழுவதும் என்னைப் பிரித்து வெளியே சென்று வேலை செய்து திரும்புகிற கணவன், மாலையில் வீடு திரும்பும் போது மனைவி தவிர வேறு ஒருவர் - அவர் தாயாக இருந்தாலும் கூட எப்படிக் கண்ணில், கருத்தில் படலாம்? நீங்கள் உங்கள் அம்மாவிடம், தங்கையிடம், வேலையாளிடம், ஆட்டுக்குட்டியிடம் எல்லாம் குலாவி விட்டு வரும் வரை காத்திருக்க நான் என்ன உங்கள் வீட்டு நாய்க்குட்டியா?" என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கேட்டாள் விநோதினி.

அவனுக்கு ஆத்திரம் வந்துவிட்டது. "அப்பா சொல்லி அனுப்பிய ஒரு சேதியை, வழியில் நின்ற, என்னைப் பெற்ற தாயிடம் சொல்லிவிட்டு வருவதற்கு இந்த ஆட்டம் ஆடுகிறாயே! நீ எப்படி கம்பவுண்டிற்குள் கார் வந்ததும் காதல் மனைவியாக ஓடிவந்து என்னை வரவேற்றாயா? அறைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்து எங்கே சண்டை என்று தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு இருக்கிறவள் என்னைச் சொல்கிறாயா?" என்று கோபமாகத் திருப்பவும் அவளுக்கு இன்னமும் ஏறி விட்டது.

"நானா? நானா ஆட்டம் போடுகிறவள்? நானா சண்டை போடுகிறவள்? என்னை இப்படி எல்லாம் திட்ட உங்களால் எப்படி முடிகிறது? உங்களுக்கு என்னிடம் அன்பே இல்லை..." என்று அழுத் தொடங்கி விட்டாள்.

தன் நியாய அநியாயங்களை எல்லாம் மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டு, நந்தகுமாரன் மனைவியைச் சமாதானப்படுத்தும் படி ஆயிற்று.

இது போன்ற சம்பவங்கள் வரவரப் பெருகிக் கொண்டே போயின.

ஒருவேளை பிறந்த வீட்டைத் தேடுகிறாளோ? அந்த ஏக்கத்தில் இப்படி விதண்டாவாதம் செய்கிறாளோ என்ற யோசனையில் பம்பாய் சென்று வருகிறாயா என்று கேட்கப் போக அது வேறு பெரிய கலாட்டாவாகிவிட்டது.

அவளை அவன் விரட்டப் பார்க்கிறானாம். தாலி கட்டிய கணவனுக்கே அவள் வேண்டாதவளாகி விட்டாளாம். திருமணமாகி இரண்டு மாதங்கள் ஆகுமுன்பே அவளுக்கு இந்தக் கதியா?

எரிச்சலுற்று, "உன்னை என்ன வனவாசமா போகச் சொல்லி விட்டேன்? உன் பெற்றோரிடம் தானே போய்க் கொஞ்ச நாள் இருந்து விட்டு வருகிறாயா என்றேன். என்னவோ பழைய காலத்தில், நடுக்காட்டில் விட்டு வரும்படி ராஜா தண்டனை கொடுத்து விட்ட மாதிரியல்லவா பேசுகிறாய்!" என்றான் ஆத்திரமும் கோபமுமாக அவன்.

"நடுக்காடு என்றால் என்ன? ஃபைவ் ஸ்டார் ஒட்டல் என்றால் என்ன? நீங்கள் என்னைப் பிரிந்திருக்க விரும்புகிறீர்கள் என்பதுதானே விஷயம்? ஒரு கணவனாக இருந்து கொண்டு பிரிந்துபோவது என்பது எவ்வளவு பெரிய சோகம் தெரியுமா? அதைத்தான் என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை!" என்று அழுதான் மனைவி.

அப்பறம் எப்படிக் கோபிப்பது? அணைத்து ஆறுதல் படுத்தினான் கணவன்.

"அப்படியில்லையடா கண்ணா. இங்கே கொஞ்சம் அமைதியற்றுத் தெரிகிறாயே, அப்பா அம்மாவைத் தேடுகிறாயோ என்றுதான் அங்கே சென்று வருகிறாயா என்று கேட்டேன். இதற்குப்போய் இப்படிக் கோபித்துக் கொள்கிறாயே..."

"கோபம் இல்லை. வருத்தம்தான்." என்றான் அவன், அவன் மார்பில் புதைந்திருந்த முகத்தைத் தூக்கி.

"சரி, வருத்தம் என்றே வைத்துக் கொள்வோம். உனக்காக - உன் மகிழ்ச்சிக்காக நான் ஒன்று சொன்னால் வருத்தப் படலாமா?" என்று கொஞ்சிக் கெஞ்சிக் கெஞ்சி மனைவியைச் சமாதானம் செய்தான் நந்தகுமாரன்.

கொஞ்சநாள் கழித்து விநோதினி தகராறுக்கு இன்னுமொரு வழி கண்டு பிடித்தாள்.

முதலில் அதை யாரும் கண்டுகொள்ளவே இல்லை. அந்த அளவு யதார்த்தமாகவே செய்தாள் எனலாம்.

முதல் தடவையாக நந்தகுமார் அறிந்தது. அன்று அவனுக்குச் சற்று தலைவலியாக இருந்ததால் ஒரு கப் குடான காயி வேண்டும் என்று மனைவியிடம் கேட்டபோதுதான்.

"தலைவலியா? ஏன்? எப்படி வந்தது? தைலம் தடவட்டுமா?" என்று அவள் பதறியதும், தலைவலி தைலத்தை எடுத்து வந்து தேய்த்து விட்டதும் அவனுக்கு முதலில் இதமாகத்தான் இருந்தது.

மென்மையாய் நெற்றியை வருடிய கைகளைப் பற்றி முத்தமிட்டு விட்டு "காயியும் கேட்டேனே?" என்றபோது அவள் அசையவே இல்லை.

கூடவே, "இது அத்தை மாமாவின் வீடு. சமையல் அறையும் அத்தையினுடையது. அங்கே எப்படி நான் போய்க் காப்பி கேட்டு, எடுத்து வர முடியும்?" என்று அவள் மறுக்கவும் முதலில் அவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

"இவ்வளவுநாள் அப்படித்தானே செய்தாய்?" என்றான் கலவரமுற்று.

தோளைக் குலுக்கி உச்சக் கொட்டினான் விநோதினி. "அப்போதெல்லாம் நான் யோசிக்கத் தெரியாத முட்டாளாக இருந்தேன்." என்றான் சலனமற்று.

யோசித்தேன் என்று அவள் கூறியதுமே நந்தகுமாருக்கு உள்ளே கலக்கம் தான். ஆயினும் காரணம் தெரிந்து கொள்ள விரும்பி, "என்னடா என்ன நடந்தது? யாரும் உன்னை ஏதும் சொன்னார்களா? அம்மா அப்படிப்பட்டவர்கள் இல்லையே. வேலையாட்கள் எவரேனும் கவனப் பிசகாக உன்னிடம் மரியாதையற்று நடந்து கொண்டார்களா? சொல், நான் கேட்கிறேன்." என்று விவரம் கேட்டான்.

காரணமற்று இது அத்தையின் சமையல் அறை. நான் உள்ளே போகமாட்டேன் என்று ஒருத்தி சொல்வாளா என்பது அவனுக்கு. அம்மா ஏதாவது செய்யச் சொல்லியிருப்பார்கள்; அடுத்து விநோதினி சென்று ஏதாவது வேண்டும் என்று கேட்டிருப்பாள்; 'இதோ, அம்மா கேட்டதைக் கொடுத்து விட்டு உங்களுக்குத் தருகிறேன் சின்னம்மா, என்று சமையல்காரன் சொல்லியிருப்பான். இன்னமும் கணவன் வீட்டைத் தன் வீடாக முழுமையாக எண்ணும் திடம் வந்திராத நிலையில் இவள் இதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொண்டு விட்டாள் என்பது நந்தகுமாரின் அனுமானம்.

ஆனால் அப்படி எதுவும் நடக்கவே இல்லை என்றாள் மனைவி.

"நானாகத்தான் யோசித்துப் பார்த்தேன். இது அதை மாமாவின் வீடுதானே. இதை என் வீடாக நினைப்பது எப்படிச் சரியாகும்? அதனால் தான் அப்படிச் சொன்னேன்" என்றாள்.

"இது உன் வீடும் தான், வினு. அம்மா ஒரு காலத்தில் இந்த வீட்டு மருமகளாக வந்ததுபோலத்தான் நீயும் வந்திருக்க

கிறாய்? அதனால் உனக்கும் உரிமை உண்டுதான்" என்று வலியுறுத்தினாள் கணவன்.

"எனக்கும் உரிமையா? சரி. இந்த வீட்டு வேலையாட்களில் சிலபேரை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நிறுத்திவிடலாமா?"

"ஏன் என்று அப்பாவிடம் காரணம் சொன்னால், அது சரியானதாக இருந்தால் அப்பாவே அதைச் செய்து விடுவார்கள். ஏன், வினு யாராவது ஏதாவது சொன்னார்களாம்மா?" என்று பரிந்து உருகினாள் நந்தகுமார்.

"பொறுங்கள், இந்த வீட்டு ஹாலின் அலங்காரம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை, மாற்றட்டுமா?" என்றாள் அவள்.

"அம்மாவிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டுக் கொண்டு தாராளமாகச் செய்யலாம்."

"என்ன தாராளம்!" என்றாள் அவள் ஏளனமாக. "அம்மாவிடம் கேட்டுக்கொண்டு தான் அலங்காரம் மாற்றலாம்! அப்பாவிடம் காரண காரியம் காட்டி விளக்கினால் அவரே செய்து விடுவார்! இந்த வீட்டில் எனக்கு முழு... உரிமை உண்டு. அதைதான் போலவே... உரிமை! அட அடடா! என்னமாய்த்தான் காதில் பூ சுற்றுகிறீர்கள்!"

திகைத்துப் போனான் நந்தகுமார். உரிமைக்கு இப்படி ஓர் இலக்கணம் படிப்பவளிடம் என்னவென்று விளக்குவது?

வாயடைத்து அவன் இருப்பதைப் பார்த்து விட்டு, "அதனால்தான் இது என் வீடு அல்ல; அதையின் வீடு என்றேன்" என்றாள் அவள் வெற்றிப் புன்னகையோடு.

புன்னகை புரியும் வாயிலேயே ஓங்கி ஒன்று வைத்து அந்தப் புன்னகையை மறைய வைக்க வேண்டும் போல இருந்தது அவனுக்கு. பெருமூயற்சி செய்து கட்டுப்படுத்திக்

கொண்டு, "என் அம்மாவும் திருமணமாகி வந்து, மாமியார், மாமனார், மூன்று நாத்தனார்களோடு இந்த வீட்டில் தான் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள், தெரியுமா? உன் மாதிரி அவர்கள் பேசியதில்லை." என்று தாயை உயர்த்திப் பேசுவதன் மூலம் அவளுக்குப் புரிய வைக்க முயன்றான்.

ஆனால், "உங்கள் அம்மா யோசிக்கத் தெரியாத முட்டாளாக இருந்ததற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்?" என்று அவள் கையை விரிக்கவும் அவனுக்குத் தலைவலி இமெடென்சாகி விட்டது.

தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு முனகியவனுக்கு, "என்ன என்ன?" என்று அவள் ஓடி வந்தது கொஞ்சமும் ரசிக்கவில்லை.

கவலையுடன் தன் நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்த மனைவியின் கையை விலக்கி விட்டு, "இப்போது என்ன தான் செய்ய வேண்டும் என்கிறாய்?" என்று எரிச்சலுடன் வினவினான்.

"நம் வீடு என்று நம்முடையதாக மட்டுமாக வேறு ஒன்று வேண்டும். அங்கே நீங்களும் நானுமாக வசிக்க வேண்டும்". என்றாள் அவள் தெளிவாக.

4

தீனிக்குடித்தனம்!

அழகான தேன் கூட்டைக் கலைத்ததுபோல இந்த அருமையான குடும்பத்தை விட்டு வெளியேறித் தனி வீடு போவதா?

தங்கை திருமணமாகிப் பிரிந்து சென்றபோது பெற்றோர் அவர்களிலும் முக்கியமாக தாயார் எப்படித் தனித்தாள் என்பது நந்தகுமாரனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். மகள் வீட்டில் இருக்கும் போதெல்லாம் அவளை ஓட்டி ஓட்டி வந்து உட்கார்ந்திருப்பார். இப்போது மகனும் வெளியேறினால் தாயும் தந்தையும் ஆறுதலுக்கு யாரிடம் போவார்கள்?

அதோடு மருமகள் மனம் வேறுபட்டு வெளியேறுகிறார்கள் என்று தெரிந்தால் அது வேறு, அவர்கள் மனம் நொந்து போவார்களே!

இதை எடுத்துச் சொன்னபோது விநோதினி, ஒப்புக் கொள்ளவே இல்லை.

"மனம் வேறுபடுவதா? அதையோடா? என்ன அசட்டுத் தனமாக பேச்சு இது? எனக்கு என் வீடு, என் குடும்பம் என்று இருக்க வேண்டும் என்கிறேனே தவிர, அதையுடனோ, மாமாவுடனோ தகராறு என்று எப்போதாவது சொன்னேனா? ஏன், இல்லாததையும் பொல்லாததையுமாகக் கதை கட்டுகிறீர்கள். இப்படி வேறு யாராவது என்னைப் பற்றிச் சொன்னால், மறுத்துப் பேச வேண்டியது உங்கள் கடமை. ஆனால் வேலியே பயிரை மேய்கிற மாதிரி, நீங்களே நான் மோசம் என்று பிரச்சாரம் செய்வீர்கள் போல் இருக்கிறதே! ஒரு கணவனாய்க் காப்பாற்ற முடியாவிட்டாலும், கேவலப்படுத்தாமலாவது இருக்கலாமல்லவா?" என்று புலம்பத் தொடங்கி விட்டாள் அவள்.

ஒன்றும் பேசத் தெரியாமல் வாயை மூடிக் கொண்டாள் அவள்.

ஆனால் எப்போதும் எரிமலை வெடிக்கலாம் என்பது போல உள்ளூர் ஓர் அச்சத்துடனே அவன் நடமாடி வந்தான்.

கூடவே தாயாரைப் பற்றிய பரிதாபம் வேறு. அவனுடைய மனைவி பேசும் இந்தக் குதர்க்கங்களை எல்லாம் பூமனம் படைத்த அன்னை தாங்கமாட்டார்களே!

ஆனால் ஒன்று. விநோதினி ஒரு நாளும் வேறு யாரிடமும் சண்டை சச்சரவு என்று வைத்துக் கொண்டதே இல்லை. அது ஒரு சிறு நம்பிக்கை அவனுக்கு!

மாமியாரிடம் 'அத்தை அத்தை' என்று சலுகை கொண்டாடினாள். வெளியே சென்று வந்தால் 'அத்தைக்குப் பிடிக்கும்' என்று எதையாவது ஒன்றைத் தவறாமல் வாங்கி வருவாள்.

அதே போல கருணாவதியும் எப்போதும் மருமகளின் மகிழ்ச்சிக்காக எதையாவது செய்து கொண்டே இருப்பாள்.

எனவே திருமெனத் தோன்றிய இந்த பைத்தியக்காரத்தனம் தானாகவே மறைந்து போய் விடக் கூடும் என்று நந்தகுமாரன் நம்பிக் கொண்டு இருந்ததில் தவறு ஒன்றும் இல்லை.

ஆனால் அவன் மனைவி வேறு மாதிரி. பாசம் போன்ற பல உணர்வுகள் தன் குறிக்கோளை அடைவதில் குறுக்கிடும் படி அவன் விடுவதில்லை என்பதை அவன் பிறகுதான் அறியவேண்டியதாயிற்று.

அன்றைய பேச்சுக்குப் பிறகு, கணவனிடமும் தனியே போக வேண்டும் என்று விநோதினி தகராறு எதுவும் செய்யவில்லை. ஆனால் ஏதேனும் எடுத்து வா, அம்மாவிடம் வாங்கி வா, என்றால் தோளைக் குலுக்கி உதட்டைப் பிதுக்கி விட்டுப் போய் விடுவாள்.

அந்தச் சமயங்களில் எல்லாம் நந்தகுமாருக்கு வயிற்றில் புளியைக் கரைக்கும். இவள் மறக்கவில்லையே; அந்

வேயே பிடிவாதமாக இருக்கிறாள் போல் தெரிகிறதே என்று தவிப்பான்.

ஆனால், அது பற்றி மனைவியிடம் மேற்கொண்டு பேசவும் அவனுக்கு தைரியம் இல்லை. அவன் சொல்வதை ஒப்புக் கொள்ளாதது மட்டுமின்றி எப்படியாவது சுற்றிவளைத்துப் பேசி, அழுது தன் பிடிவாதத்தை அவள் வலுப்படுத்திக் கொள்ளவும் செய்கிறாள் என்பதை அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்திருந்ததால், அந்தப் பேச்செடுக்கவே அவன் அஞ்சினான்.

ஆனால், அவன் அஞ்சியது ஒருநாள் நடக்கத்தான் செய்தது.

பிள்ளைகளின் நலத்தில் பெரும் கவனம் வைத்திருந்த பெற்றோரின் கண்களில் சீக்கிரமே இந்த விவகாரம் பட்டு விட்டது. எந்தவித ரகனையும் இல்லாமலே அப்படிப் படும் படி விநோதினி செய்தும் விட்டாள்.

மருமகளை இன்னுமொரு மகளாகவே கருதியவர்கள் நந்தகுமாரனைப் பெற்றவர்கள்.

வீட்டிற்கு யார் வந்தாலும், யாரையேனும் அழைத்து வந்தாலும் அவர்களுக்கு மருமகளைப் பெருமையோடு அதிமுகம் செய்வித்து, கவந்து பழகச் செய்வது அவர்களது வழக்கம்.

வெளிநாடு சென்றிருந்ததால் திருமணத்துக்கு வர முடியவில்லை என்று செங்கல்வராயனுடைய நண்பர் ஒருவர், மனைவியோடு திருமணம் விசாரிக்கவேன்று வீட்டுக்கு வந்த போது முதல் தடவையாக விநோதினி மாமன் - மாமியாருக்குத் தன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தினாள்.

சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டு இருந்த பின், "வினும்மா இவர்களுக்குக் குடிக்க ஏதாவது கொண்டுவரம்மா. இவனுக்கு சர்க்கரை கூடாது. அதனால் சர்க்கரை போடாத காப்பி அவ்வது உ ஏற்பாடு செய்யம்மா." என்று சாதாரணமாகக் கூறி விட்டு மீண்டும் நண்பனிடம் திரும்பினார் செங்கல்வராயன்.

மறுக்காமல் விநோதினி எழுவும் நந்தகுமாருக்கு அப்பாடி என்று இருந்தது. ஆனால் அவள் அடுத்த சோபாவில் அந்த நண்பருடைய மனைவியோடு அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த கருணாவதியிடம் சென்று "அத்தை," என்று விளித்து மாமனார் சொன்னதை அப்படியே திருப்பிப் படித்து விட்டு மீண்டும் பழைய இடத்தில் வந்து அமரவும் அங்கு சில கணங்கள் பயங்கர அமைதி நிலவியது.

நந்தகுமாரனால் தலையை நிமிரவே முடியவில்லை. பானி, பாதகி, பழிகாரி இப்படியா அடுத்தவர் முன் மானத்தை வாங்குவாள்? இதை விடப் பிரிந்து போகிறேன் என்று பெற்றோரிடம் நேரில் தட்டிக் கேட்டிருக்கலாமே!

குனிந்து, ஷூ லேசைக் கட்டுகிறவன் போல அவன் தடுமாற, எதுவுமே நடவாதது போல, "அங்கிள், நீ வெளிக் குப் போனதாகச் சொன்னீர்களே, அங்கே நீர் மட்டும் ஆண்டு தோறும் உயர்ந்து வருவதாகப் போட்டிருக்கிறதே அங்கே தெருக்கள் எல்லாம் தண்ணீர், போக்குவரத்தெல்லாம் படகுகள் என்றால், கொஞ்ச நாட்களில் கட்டிடங்களுக்குள் எல்லாம் தண்ணீர் புகுந்து விடாதா?" என்று அக்கறையோடு விசாரித்தாள்.

வந்திருந்தவர் அதற்குப் பதில் சொல்ல, சூழ்நிலை மாறியது.

இங்கே பேச்சு நடக்கையில் சத்தமின்றி கருணாவதி உள்ளே சென்று சமையல்காரனிடம் விவரம் கூறித் திரும்பி விட்டாள், காப்பியோடு ஏதோ பலகாரமும் வர நிலைமை சாதாரணமாகிப் போயிற்று.

ஆனால், செங்கல்வராயன் எதையும், 'தானாக எல்லாம் சரியாகி விடும்' என்று மேம்போக்காகப் போய் விடுகிறவர் அல்ல, அப்படிச் சென்றிருந்தால் இந்தத் தொழிலை இவ்வளவு தூரம் வளர்த்திருக்கவும் முடியாது.

எனவே தொடர்ந்து இரண்டு மூன்று முறை இதே போல் மருமகளை ஏலி விட்டு, அவள் ஏதோ ஒரு நோக்கத்தோடு அந்த வீட்டில் எதையும் செய்ய பிடிவாதமாக மறுக்கிறாள் என்பதைத் தெளிவுற அறிந்து கொண்டு மனைவியிடம் விவரம் கேட்டார்.

கருணாவதியும் மருமகளின் போக்கை உணர்ந்து காரணம் புரியாமல் மனம் கலங்கி இருந்தவர்தானே.

இருவருமாக மகன் பேச்சைத் தெரிப்பதையும், முகம் களையிழந்து காணப்படுவதையும் பார்த்துவிட்டு, மருமகளிடமே நேரில் கேட்டனர்.

அவளுக்குத்தான், அவளது கொள்கை தவறாக இருக்கக்கூடுமோ என்ற ஐயம் கூடக் கிடையாதே. கொஞ்சமும் மறைக்காமல், சற்றும் தயங்காமல் தன் விருப்பத்தை வெளிப்படையாக உரைத்தாள்.

செங்கல்வராயனும், கருணாவதியும் உள்ளூர் என்ன நினைத்தார்களோ? அது வெளியே யாருக்கும் தெரியாது. கம்பெனி கோடவுனுக்காகவென்று தியாகராய நகரில் சமீபத்தில் வாங்கிய வீட்டைப் புதுப்பித்து, மகனையும் மருமகளையும் அங்கே குடி வைத்து விட்டார்கள்.

"வேண்டாம் அப்பா..." என்று தயங்கிய மகனிடம் "இதில் தப்பு ஒன்றும் இல்லையடா. 'எலிவளை என்றாலும் தனிவளை வேண்டும்' என்று பழமொழியே இருக்கிறது. விநோதினியும், தன் வீடு, தன் குடும்பம் என்று பொறுப்பேற்கப் பழகட்டுமே! இன்னும் எத்தனை காலம் நாங்களே எல்லாப் பொறுப்பையும் ஏற்று நடத்துவது? எங்கள் சிறகின் கீழேயே இருந்தால் நீங்களும் தான் எப்போது வளருவது?" என்று முடித்து விட்டார் தந்தை.

நந்தகுமாருக்கு உள்ளூர்ப் பெரிதும் வருத்தம்தான். பெற்றோர் எதையும் காட்டிக் கொள்ளாவிட்டாலும் அவர்களுக்கு உள்ளூர வருத்தம் இருக்கும் என்பதும் அவனுக்கு திச்சயம்தான்.

ஆனால் ஓர் அழகான பூ மாலையைக் குரங்கு போலப் பிய்த்தெறிந்து விட்டாளே என்று மனைவியிடம் தொடர்ந்து சினம் காட்டவும் அவனால் முடியவில்லை.

கொஞ்சிக் குழைந்து மகிழ வைத்து அவனை மாற்றினாள் என்பதற்கும் இல்லை.

பறந்து பறந்து வீட்டை நேர்த்தியாக வைத்துக் கொண்டதோடு, அடிக்கடி எதையாவது செய்து 'எடுத்துக் கொண்டு மாயியார் மாமனாரிடம் கொடுத்து, அவர்களை அழைத்து வந்து உபசரித்து, அவர்கள் மனதையும் குளிர வைத்தாள். அவ்வப்போது அவர்களிடம் ஆலோசனை கேட்டுக் கொண்டாள். வாரம் ஒரு முறை அண்ணாநகர் சென்று நாத்தனாருடன் கலந்து பேசி அவளையும் குதூகலமான தோழியாக்கிக் கொண்டாள்.

மொத்தத்தில், புதிதாக மண முடிந்தவர்கள் தனிக்கூடு கட்டுவதில் தவறில்லை; அது நல்லதே என்ற எண்ணம் எல்லோர் மனதிலுமே உண்டாயிற்று.

ஆனால், இதெல்லாம் வேஷம்; குடும்பத்தைக் குலைத்தவள் என்ற வெறுப்பு அவளிடம் யாருக்கும் உண்டாகி விடக் கூடாது என்பதற்காகத் திட்டமிட்டு அவள் நடத்திய நாடகம் என்பது, இப்போது தனித்திருந்து அவள் செய்த அநியாயங்களை எல்லாம் ஒன்றாகத் தொகுத்துப் பார்க்கும் போதுதானே நந்தகுமாருக்குப் புரிகிறது.

ஆனால், இது அன்று புரியாததால், மனைவியோடு, அவனுடைய உறவினரும் மகிழ்ச்சியைக் காட்டவே அவளும் மதுவுண்ட மந்தி போல மயங்கித்தான் போயிருந்தாள்.

இந்த அளவு வெற்றி பெற்று, அவளது எண்ணத்தை, அவள் மீது குற்றமின்றியே சாதித்துக் கொண்ட பிறகு விநோதினி மெல்லத் தன் நசுக்கப் பற்களை மீண்டும் காட்டத் தொடங்கினாள்.

மாயியாரோடு சேர்ந்து வாழ்ந்தபோது, தத்தையும் பிள்ளையும் தொழிலைப் பார்க்கச் சென்று விட்டால், மருமகளுக்குப் போரடிக்காமல் கருணா பார்த்துக் கொள்வது வழக்கம்.

தனி வீட்டுக்கு வந்த பிறகும், வீட்டை அலங்கரிப்பதிலும், கூடவே உறவினரிடம் நல்ல பெயர் எடுப்பதிலுமாக முதலில் விநோதினிக்கு நேரம் முழுமையாகக் கழிந்து விட்டது என்பது நந்தகுமாரனின் இன்றைய கணிப்பு.

ஏனெனில், தனிவீடு சென்று ஒரு மாதம் கழிந்த பிறகு தான், அலுவலக நேரத்தில் அவனுக்கு அவள் டெலிஃபோன் செய்யத் தொடங்கியது. இதற்குமுன் எப்போதாவது ஒரே ஒரு தரம் செய்தாலும், "வேலை, கண்ணம்மா..." என்று அவன் கொஞ்சலாக இழுப்பான்.

"என்னைவிட வேலை முக்கியமா? இருங்கள்; அதை மீட்டம் சொல்லி வத்தி வைக்கிறேன்..." என்று செல்லமாகச் சிணுங்கியபடி அவளும் உடனே வைத்து விடுவாள்.

ஆனால் நாளாக நாளாக அவள் வேலை நடுவே தொல்லை செய்வது அதிகமாகத் தொடங்கியதோடு, கீறல் விழுந்த 'ரிக்கார்டு' போல, அவளது இந்த 'என்னை விட உங்களுக்கு எது முக்கியம்' பாட்டும் அவனுக்கு எரிச்சலூட்டத் தொடங்கின.

சொந்தத் தொழிலில் ஈட்டிய பணத்தைத் தந்தையும் மகனுமாகப் பல் வேறு தொழில் நிறுவனங்களில் முதலீடு செய்திருந்தனர். பெரிய அளவிலேயே தொழில் அனுபவமும் உடையவர்கள் என்பதால் பலவற்றில் 'டைரக்டர்' ஆகவும் இருந்தனர். அவற்றில் பல போர்டு மீட்டிங்குகளில் இவர்கள் தனித்தனியாகவும், சேர்ந்தும் கலந்து கொள்ள நேர்வது உண்டு.

ஏற்கெனவே சொல்லிவிட்டு வந்திருந்தாலும் அந்த நேரம் பார்த்து விநோதினி கணவனுக்கு டெலிஃபோன் செய்வாள். அவனுக்குத் தொழில் முக்கியமா அவள் முக்கியமா என்று தெரிந்து கொள்வதற்காகவாம்.

இப்படி அவள் நேரடியாக ஒருதரம் சொன்னபோது, "உன்னை நல்ல படியாக ஒரு அரசி போல வாழ வைக்கவே தொழிலை நடத்துகிறேன். வேண்டாம் என்றால் சொல், உடனே விட்டு விடுகிறேன். இருவரும் ஆளுக்கு ஒரு திருவோட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு தெருத் தெருவாக பிச்சை எடுக்கத் தொடங்கி விடலாம்" என்று கடுமையாக பேசிய பிறகே அந்தப் பேச்சை விட்டாள்.

எல்லாம் சில நாட்களுக்குதான். பிறகு திரும்பவும் தொடங்கி விடுவாள். அவள் அப்படித் தொடங்குவதற்கென்றே ஏதாவது வந்து சேரும்.

கணவனின் அந்த திருவோட்டுப் பேச்சுக்குப் பிறகு ஏழெட்டு நாட்கள் விநோதினி சும்மாதான் இருந்தாள். குடும்ப சூழ்நிலை இனிமையாகவே இருந்தது.

அந்தச் சமயத்தில் ஒரு நாள் மாலையில் கடற்கரைக்குப் போய்விட்டு வரலாம் என்று திட்டமிட்டிருந்தனர்.

அப்போது பார்த்து ஒரு முக்கியமான வாடிக்கையாளர் இவர்களிடம் மொத்தமாய் வாங்கி வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்கிறவர் இன்னும் ஓர் அவசரமான, பெரிதான தேவையுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

அன்று செங்கல்வரையனுக்கு வேசான காய்ச்சல் என்று அவர் வீடு சென்று விடவே, வாடிக்கையை முழுமையாகக் கவனிக்க வேண்டியது நந்தகுமாரின் பொறுப்பாயிற்று.

எஸ்.டி.டியும் லோகலும், இரண்டும் கிடைக்காத இடங்களுக்கு ஆள் அனுப்புவதுமாக இடத்தை விட்டு அசைய முடியாத வேலை அவனுக்கு.

அப்போதும் மனைவியை மறவாமல், அவள் காத்திருப்பாளே என்ற கழிவிடிக்கத்தில் அவளுக்கும் டெலிஃபோன் செய்து விவரம் கூறினான்.

ஆனால் எதிர்தரப்பிலிருந்து உடனடியாகப் பதில் ஏதும் வரவில்லை என்றதுமே உஷாராகி, "வைத்து விடுகிறேன், கண்மணி, நாளைக்குக் கட்டாயம் போகலாம்." என்று கூறி, அதற்குமேல் காத்திராமல் ரிசீவரை வைத்து விட்டான்.

கொஞ்சம் யோசித்து, அனுசரித்து நடந்து கொள்ள மாட்டாளா என்ற நப்பாசை அவனுக்கு. அப்படியே கோபம் என்றாலும் வேலை முடிந்து வீடு சென்றதும் அவள் தருகிற மண்டகப்படியை வாங்கிக் கொள்ள வேண்டியது தான் என்று முடிவு செய்து கொண்டதான் வேலையில் ஈடுபட்டான்.

ஆனால் சில வினாடிகளுக்குள்ளாகவே விநோதினி தொடங்கி விட்டாள். அவளிடம் ஒன்று சொல்லிவிட்டு

அதை அடுத்தவர்களுக்காக மாற்ற அவனால் எப்படி முடிந்தது? அவளை விட அப்படி நந்தகுமாரனுக்கு வேறு ஒருவர் எப்படி முக்கியமாக இருக்கலாம்?

பிய்த்துக் கொண்டுபோன பொறுமையை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு "உன்னை விட யாரும் முக்கியம் கிடையாது. விநோதினி, இன்றைக்கு, இப்போது இந்த வேலையை அவசரமாக - போர்க்கால வேகம் என்பார்களே - அதுபோல வேகத்துடன் செய்து முடித்தாக வேண்டும். பெரிய வேலை, நமக்கு 'கமிஷன்' நிறைய வரும். இந்த வாடிக்கையாளரும் பெரிய ஆள். அதனால் தான் இதை முதலில் முடித்தாக வேண்டியிருக்கிறது. யோசிம்மா, இந்த மெரீனா கடற்கரை நாளை எங்கே போய் விடப் போகிறது. நாளைக்கு நிச்சய..." என்று சொல்லிக் கொண்டு இருந்தவனை இடைமறித்து, "நாளைக்கு உங்கள் வாடிக்கையாளர் செத்து விடப் போகிறாரா?" என்று இடக்காகவும் குரூரமாகவும் கேட்டாள் விநோதினி.

அவனுக்கு 'சை' என்றாகி விட்டதோடு ஆத்திரமும் பொங்கி விட்டது. நெஞ்சில் ஈரமே இல்லாமல் என்ன பேச்சு பேசுகிறாள்!

ரிசீவரைத் தாங்கியில் வைத்தவன், அவள் மீண்டும் கூப்பிடக் கூடும் என்று ஊகித்து, ரிசீவரை எடுத்துத் தனியே வைத்து விட்டான்.

இரண்டு டெலிஃபோன்களும் முழுமையாகப் பயன்பட வேண்டிய நேரம் தான். ஆனால், புரிந்து கொள்ளாத மனைவியைப் உடையவன் அதற்கான தண்டனையும் அனுபவித்துத்தானே ஆக வேண்டும்?

அவன் அனுபவித்தான்... அனுபவித்துக் கொண்டே இருந்தான்!

5

தொடர்ந்து பல தினங்கள் விநோதினி கணவனை வறுத்தெடுத்த வண்ணமே இருந்தாள்.

அன்புடன் நெருங்கிப் பேசினால் அந்த வாடிக்கையாளரைப் போய்க் கட்டிக்கொள்ளுங்கள் என்பாள்.

அலுத்துப் போய் விலகி நின்றாலோ, அந்த வாடிக்கையாளரோடு பழகியவருக்கு என்னைக் கண்டால் பிடிக்கவில்லையோ என்பாள். அந்த 'வா... டிக்கையாளர்' ஆணா பெண்ணா என்றொரு நக்கல் வேறு.

அலுவலகம் கிளம்பும்போது, "இன்று மாலை வழக்கம் போல வீட்டுக்குத் திரும்பி வருவீர்களா அல்லது வேறே யாரேனும் புது வாடிக்கையாளர்களைப் பார்க்க வேண்டியிருக்குமா?" என்பாள்.

பாதி வேலை நேரத்தில் டெலிஃபோன் செய்து அப்போது இதுபோலவே ஏதாவது குத்தலாகப் பேசுவாள்.

"இந்த வாடிக்கையாளர்கள் தரும் பணத்தை நம்பித் தான் நம் வாழ்க்கையே நடக்கிறது என்பதை மறந்து பேசுகிறாயே" என்று நிதானமாகச் சொல்லிப் பார்த்தாள். "காரணமே இல்லாமல் கண்டபடி உளறாதே" என்று அதட்டி அவளை அடக்க முயன்றாள்.

கடைசியாக அந்த 'ஆணா, பெண்ணா'வில் அடிபட்டுப்போய், "இப்படியெல்லாம் பேச உன்னால் எப்படி முடிகிறது, விநோதினி? உன்னைத் தவிர வேறொரு பெண்ணை நான் என் மனதால் நினைத்துப் பார்க்கக் கூடும் என்ற மெய்

யாகவே நீ நம்புகிறாயா?" வருத்தத்துடன் வினவிய பிறகு தான் அவள் கொஞ்சம் அமைதியானாள்.

அப்போதும் கூட, "பின்னே எப்படியாம்? என்னை விட வேறே யாரும் முக்கியம் என்று நீங்கள் எப்படி நினைக்கலாம்? அது தப்புதானே?" என்றுதான் சினுங்கினாளே தவிர, கணவன் செயல்பட்ட விதம் சரிதான் என்று அவள் ஒப்புக்கொள்ளவே இல்லை.

ஒப்புக் கொள்ளாதது மட்டுமல்ல; தொழில் எப்படிப் போனாலும் போகிறது என்று விட்டுவிட்டு, அவளிடம் சொல்லியிருந்தபடி அவளைக் கடற்கரைக்கு அழைத்துப் போகாதது தப்புதான் என்று அவன் மன்னிப்பு கேட்கும் வரை நந்தகுமாரை அவள் விடவும் இல்லை.

அந்த மாதிரி மன்னிப்பு கேட்க - சற்றும் மனம் ஒவ்வாத ஒன்றைச் செய்ய அவனுக்கு அடியோடு விருப்பம் இல்லை தான்.

ஆனால், முட்டாளோடு விவாதித்து பயன் கிடையாது; விட்டுக் கொடுத்துதான் போக வேண்டும் என்பது தொழிலில் அவன் கற்ற பாடங்களில் ஒன்று.

புரிந்து கொள்ள மாட்டேன் என்று பிடிவாதம் பிடிக்கிற வர்களும் முட்டாளின் இனம்தானே? விட்டுக் கொடுத்துப் போகாவிட்டால் குடும்பத்தில் அமைதியே இராது என்பது தெளிவாகிவிடவே, வேறு வழியின்றி மன்னிப்புக் கேட்டான் நந்தகுமாரன்.

ஆனால், அந்த ஒரு மன்னிப்பு வேண்டலில் உச்சி குளிர்ந்து விட்டவள் போல ஒரே இனிமை மயமாகிவிட்டாள் விநோதினி.

கணவனுக்குப் பிடித்தமான உணவு அயிட்டங்கள்; அவனுக்குப் பிடித்தமான அலங்காரம்; அவனுக்குப் பிடித்தமான இசை என்று ஒரேயடியாக அவளைத் திணறடித்தான்.

முதலில் ஒன்றும் ரசிக்காதபோதும், மெல்ல மெல்ல மனைவியின் அன்பில் ஈடுபட்டு நந்தகுமாரும் மனம் சமாதானப் பட்டுவிட்டான்.

பாவம்! குழந்தை மாதிரி அவள் ருணம்! இன்னும் கொஞ்ச காலம் கழிந்து, அவளுக்கும் ஒன்றிரண்டு குழந்தைகள் பிறந்துவிட்டால் இவளும் வளர்ந்து விடுவாள். வளர்ச்சி பெற்ற மனமும் இந்த அன்பும் சேரும்போது இந்த வீடே சொர்க்கமாகிவிடும்!

மாமியார், மாமனார், நாத்தனார், நட்புள்ளவர்கள் என்று எல்லோருக்குமே அவள் ஓடி ஓடிச் செய்வதைப் பார்க்கும்போது இவளிடம் அன்பில்லை என்று எண்ணுவது முடியாத காரியமே. அத்தோடு அவன் மற்றவர்களுக்கு வாங்கிக் கொடுப்பதையும், அவள் தடுத்தது கிடையாது. இதைவிட நன்றாக இப்படி இப்படி வாங்கியிருக்கலாமே என்றுதான் கூறுவாள்.

இந்தத் தருணத்தில் நந்தகுமாருடைய தங்கை அனூராதாவின் பிறந்த நாள் வந்தது.

அனூராதாவின் குடும்பம் பெரியது. வளமானது. கிட்டத்தட்ட சுருணாவதி திருமணமாகி வந்த போது அவளுடைய புகுந்த வீடு இருந்தது போன்ற நிலைமைதான் எனலாம். ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் என்று யாராவது நாத்தனார் பிள்ளை பெற, சீராட என்று வந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

உடல் உழைத்துச் செய்ய வேலையாட்கள் இருந்தபோதும், அந்த வேலையாட்களை ஏவிச் செய்ய வைக்கவும், இன்னமும் கார்டு உபசரிக்கவும் வீட்டு மருமகளால் தானே

முடியும்? எப்படியோ போய்த் தொலை என்பதுபோல விட்டு விட்டு தாய்விட்டு செல்வது சரியாகுமா? அவளுடைய தாயார் அப்படிச் சுற்றுக் கொடுக்கவில்லையே!

எனவே, உள்ளூரிலேயே தாய்விட்டு இருந்தபோதும் அனுராதா அதிகமாக அங்கே வருவது கிடையாது. இங்கிருந்து அவ்வப்போது சென்று பார்ப்பதுதான். ஆனால் அனுராதாவை அங்கே அருமை பெருமையாக வைத்துக் கொள்வதால் இங்கே யாரும் குறைப்படுவதும் கிடையாது.

அவளது பிறந்த நாளை அவள் வீட்டிலேயே நன்றாக கொண்டாடுவார்கள். இவர்களும் பரிசு கொண்டு போய்க் கொடுத்து விட்டு, விருந்து உண்டுவிட்டு வருவார்கள்.

நாத்தனாரின் பிறந்த நாளைப் பற்றிய விவரம் அறிந்ததும், விநோதினி பெரிதாகத் திட்டமிடத் தொடங்கிவிட்டாள்.

தங்கைக்கான பரிசைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக மனைவி சின்டைப் பிய்த்துக் கொண்டு யோசிப்பதைக் காண நந்தகுமாரனுக்கு மிகவும் பெருமையாக இருந்தது.

அதுவும் சொந்தத் தங்கையின் பிறந்த நாளைக்கு 'ஓர் ஐயூறு ரூபாய் அனுப்பி விட்டால் அவள் வேண்டியதை வாங்கிக் கொள்ளட்டும்' என்று வெறும் 'செக்' எழுதி அனுப்பியவள், இங்கே, அவளுடைய தங்கைக்குப் பரிசு வாங்க இந்தப் பாடுபடுகிறாளே!

அவளுக்குப் பிரியம் இங்கேதான் என்பதற்கு இதுவே பெரிய சான்று என்று எண்ணினான் நந்தகுமார். சொல்லப் போனால், இங்குள்ள உறவு பற்றிப் பேசும் அளவில் நூறில் ஒரு பங்கு கூட விநோதினி தன் பிறந்த வீட்டார் பற்றிப் பேசுவது இல்லை. அவன் மனம் இங்கேயே படர்ந்துவிட்டது என்பதுதானே இதில் தெளிவாகிறது?

வெருவாகத் தேடி அவைந்து, விநோதினி அனுராதாவுக்காக வாங்கிய பரிசும் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமானதாகவே அமைந்தது.

வெள்ளியில் தங்கமுலாம் பூசிய ஒரு சிறு மரம். சுமார் பதினைந்து சென்டி மீட்டர் அளவே உயரம் உள்ளது. அதன் அடிமரத்தில் ஓவல் வடிவத் தகடுகளில் அனுராதாவின் படத்தையும் அவளுடைய கணவன் கதிரேசனின் படத்தையும் பதித்து மாட்டியிருந்தான். மரத்தின் கிளைகளில் இரு கனிவடிவ பிரேமர்களில் அனுராதாவின் மகன், மகளின் படங்கள் தொங்கின. அத்தோடு 'நில்லாமல், இன்னுமொரு கனியில் வெறும் கேள்விக்குறி!

"இன்னும் ஒன்றா? பார்த்துக் கொண்டே இரு. அனு உன்னை உதைக்கப் போகிறாள்!" என்று சொல்லிச் சிரித்தான் நந்தகுமார்.

அழகான 'பீச்' கலரில் சேலையும், பூவேலை செய்த ரவிக்கையும் அணிந்து தேவதைபோல நின்ற மனைவியைப் பார்க்கப் பார்க்க நந்தகுமாரனுக்குக் கர்வமாக கூட இருந்தது.

அனுராதா கேக் வெட்டியபோது கூச்சமின்றி அவள், ஹாப்பி பர்த்டே பாட்டு பாடிய போதும் அப்படித்தான்.

மனைவி தேர்ந்தெடுத்த பரிசையும், அதில் மறைந்திருந்த குறும்பையும் எல்லோரும் பாராட்டப் பாராட்ட அவன் உள்ளம் பூரிப்பில் விம்மிப் போயிற்று.

காகிதத் தட்டுகளில் எல்லோருக்கும் அளிக்கப்பட்ட கேக்கை உண்டபடியே எல்லோரும் கலந்து உரையாடிக் கொண்டு இருந்தபோதுதான் விபரீதம் தொடங்கியது.

விநோதியையோடு பேசிக் கொண்டிருந்த ஒரு பெண் - அனுராதாவின் நாத்தனார்களின் ஒருத்தி, சமீபத்தில் அவள் பார்த்த படம் ஒன்றை பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

'அலாவுதீனும் அற்புத விளக்கும்' என்ற பழைய அரேபியக் கதைதான். ஆனால் 'அனிமேஷனில்' பார்க்கும்போது அவ்வளவு பிரமாதமாக இருப்பதாக விமரிசித்தாள் அவள்.

"அந்த பூதத்தின் ஒவ்வோர் அசைவுகளையும், அந்த பூதத்திற்குக் குரல் கொடுத்திருப்பவர் பேசுகிற தினுசும், அப்போது அதைப் பார்த்தால்தான் புரியும். அவ்வளவு பிரமாதமாய் எடுத்திருக்கிறார்கள், தெரியுமா?" என்று வியந்து பாராட்டினாள்.

படம் எத்தனை மணிக்கு காட்டுகிறார்கள், என்று விவரங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு நேராகக் கணவனிடம் சென்றாள் விநோதினி.

பெருமையும் மகிழ்ச்சியுமாக முறுவலித்தவனிடம், பதிலுக்குப் புன்னகை புரிந்தவாறே, நெருங்கியவள், "நந்து, தேனியில் ஏழு மணிக்கு, 'அலாவுதீனும் அற்புத விளக்கும்' படம் தொடங்குகிறதாம். இப்போதே கிளம்பினால் தான் டிக்கட் கிடைக்கும் கிளம்புவோமா?" என்று வினவினாள்.

சில கணங்கள் நந்தகுமாருக்குத் தன் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை. இவ்வளவு நேரம் இந்த வீட்டில் விநோதினி நடந்து கொண்ட விதம் என்ன? இப்போது கேட்கும் கேள்வி என்ன? நிச்சயமாக அவனது கேட்கும் சக்தியில் தான் ஏதோ பிழை இருந்தாக வேண்டும்?

"நீ... நீ என்ன சொன்னாய்?" என்று வியப்புடன் வினவினாள்.

அவள் முன்பு சொன்னதையே, மேலும் சற்றுத் தெளிவாக அழுத்தமான குரலில் கூறவும் அவனுக்கு முகம் வியர்த்துவிட்டது.

"விளையாடாதே வினு. சினிமாவுக்குக் கிளம்புகிற நேரமா இது?" என்று அடிக்குரலில் எச்சரித்தாள்.

"பின்னே?" என்று பெரிய விழிகளில் கேள்வியுடன் நோக்கினாள் அவள். "இப்போது மணி ஆறேகால். ஏழு மணிப் படத்திற்கு இப்போது கிளம்பினால் தானே சரியாக இருக்கும்."

மனைவி விளையாடவில்லை; விளையாடத்தான் கேட்கிறாள் என்பது புரியவும் நந்தகுமாரன் நிலை கலங்கிப் போனான். இவள் ஒன்றைப் பிடித்தால் விடுகிறவள் இல்லையே!

முடிந்த அளவு சாதாரணமான குரலில், "சினிமா தானே. அதை நாளை பார்த்துக் கொள்ளலாம், வினும்மா. நாளைக்கு சீக்கிரமே வந்து கூட்டிப் போகிறேன். இருவருமாக சைனீசில் சாப்பிட்டு விட்டு இந்தப் படத்தைப் பார்க்கப் போகலாம்" என்று ஆசை காட்டினாள்.

"ஆனால் எனக்கு இன்றைக்குப் பார்க்க வேண்டும் போல இருக்கிறதே" என்றாள் அவள்.

இழுத்துப் பிடித்த பொறுமையுடன்,

"வினு, நாம் இன்னமும் சாப்பிடவில்லை..." என்று அவன் தொடங்கினான்.

"அதற்கென்ன? வெளியே ஏதாவது சாப்பிட்டுக் கொள்ளலாம்." என்றாள் அவள் சாதாரணமாகவே.

அருகில் உள்ள ஒன்றிரண்டு பேர் இவள் பேச்சைக் கவனிப்பதுபோலத் தோன்றவும் நந்தகுமாரனுக்கு உடல் குன்றிவிட்டது.

ஆயினும் அவளுடைய தங்கையிடம் மனைவிக்குள்ள அன்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள எண்ணி, "அனு வீட்டு விருந்துக்கு வந்திருக்கிறோம் விநோதினி. சாப்பிடாமல் போனால் அவள் வருத்தப்படமாட்டாளா? யோசி" என்றாள் மெதுவாகவே.

ஆனால், "அவள் வருத்தப்படுவதுதான் உங்களுக்குத் தெரிகிறதா? நான் வருத்தப்பட்டால் அது பரவாயில்லையா?" என்று கதியை ஏற்றினாள் மனைவி.

ஆத்திரமுற்று, "மடத்தனமாகப் பேசாதே. அந்தப்படம் நாளையும் பார்க்கலாம்" என்றான் நந்தகுமார்.

"ஏன்? உங்கள் தங்கை வீட்டில் நாளைக்கு சாப்பிட முடியாதா? அல்லது இன்றோடு அவர்களைத் தலை முழுகி இங்கே சாப்பிடுவதை நிறுத்தி விடப்போகிறீர்களா?" என்று திருப்பினாள் மனைவி.

ஏதோ கசமுசா நடப்பதை உணர்ந்து அனுராதா அங்கே விரைந்து வருவதைக் கண்டதும் குரலைத் தணித்து, "புரியாமல் பேசுகிறாயே, வினு. ஒரு வீட்டுக்குச் சாப்பிடவென்று வந்து விட்டுச் சாப்பிடாமல் போனால் அது அவர்களுக்கு செய்யும் அவமானம் இல்லையா? உன் அண்ணிக்கு நீ அந்த அவமானம் செய்யலாமா?" என்று அவளுக்கு நியதி உணர்த்த முயன்றாள் நந்தகுமார்.

"அப்படி ஒன்றும் நாம் சாப்பிடாமல் போகப் போவது இல்லையே! 'கேக்' சாப்பிட்டிருக்கிறோம். குளிர் பானம் குடித்திருக்கிறோம். அப்படியிருக்க... " என்று வாதாடிக் கொண்டிருந்த விநோதினி, அருகில் வந்து விட்ட அனுராதாவைக் கண்டதும், "நீங்களே சொல்லுங்கள் அண்ணி. பிறந்த நாள் பார்ட்டிக்கு வந்தோம். நீங்கள் கேக் வெட்டியாயிற்று. நாங்கள் பரிக் கொடுத்தாயிற்று. வந்ததற்கு 'கேக்'க்கும் குளிர்

பானமும் உள்ளே தள்ளியும் ஆயிற்று. கை நனைக்கவில்லை என்று சொல்லவும் முடியாது. இனிமேல் நாங்கள் கிளம்பிப் போனால் அதில் என்ன தப்பு இருக்கிறது? எனக்கு உங்கள் அண்ணி சொன்ன அலாவுதீன் படம் பார்க்க ஆசையாய் இருக்கிறது என்றால் என்னென்னவோ தட்டிப் பேசிக் கொண்டு நிற்கிறார் உங்கள் அண்ணன்." என்று கண்களில் நீருடன் குறை கூறினாள் விநோதினி.

ஒருகணம் தங்கையின் கண்கள் அவளுடைய புருந்த வீட்டு உறவினரைத் தலிப்புடன் சுற்றி வருவதைக் காணவும் நந்தகுமாருக்குக் கோபத்தை அடக்க முடியவில்லை. "புரியாமல் மடத்தனமாக உளறாதே, விநோதினி. பாதிப் பார்ட்டியில் கிளம்பிப் போனால் மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் உள்ளே போ" என்று அதட்டினான்.

"யார் உளறுவது? நீங்களா? நானா? பெரிதாக மற்றவர்கள் பற்றிப் பேசுகிறீர்களே? மற்றவர்கள் என்ன நினைத்தால் உங்களுக்கு என்ன வந்தது? என்னை விட இவர்களா உங்களுக்கு பெரிது? நான் உங்கள் மனைவி. உங்களுக்கு நான் தான் முக்கியம். என் ஆசையை நிறைவேற்றுவதுதான் உங்கள் கடமை. அதை முதலில் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்." என்று கத்தத் தொடங்கினாள் விநோதினி.

நிலைமை ரசாபாசம் ஆவதைக் கண்டதும், "அண்ணா நீங்கள் அண்ணியை அழைத்துக் கொண்டு போங்கள். இங்கே நான் சமாளித்துக் கொள்கிறேன். அந்தப் படம் சின்ன துதான். அதனால், முடிந்தால்... அல்லது பரவாயில்லை. நீங்கள், போங்கள் அண்ணா. போய்வா அண்ணி." என்று கொதிப்புடன் நிமிர்ந்த சகோதரனைக் கண்களால் கட்டுப்படுத்தியவாறு அவசரமாக உரைத்தாள் அனுராதா.

இந்தத் தங்கை, இதுபற்றித் தன் உறவினரிடம் விளக்க நேசிடும்போது எவ்வளவு அவமானமாக உணர்வாள் என்பதை என்னுடைய நந்தகுமார் வெகுவாகத் துடித்துப் போனான்.

ஆனால் அவனுடைய மனைவியின் தன்மைக்கு இதற்கு மேலும் தின்றால் அதுவும் தங்கைக்குப் பெருந்த அவமானமாகவே முடியும் என்பதை உணர்ந்து, "சரி... சரி... வந்து தொலை" என்று கடித்த பற்களுக்கிடையே வார்த்தைகளைத் துப்பிவிட்டு முன்னே நடந்தான்.

"என்ன நந்தகுமாரன், சாப்பிடாமல் எங்கே.. அனு... என்னம்மா, உன் அண்ணனும் அண்ணியும் கிளம்பிப் போகிறார்களே..." என்ற தங்கையுடைய மாமனாரின் குரலும், "ஒன்றுமில்லை மாமா இன்னொரு இடத்துக்கு அண்ணன் கட்டாயமாக போக வேண்டி இருக்கிறது. இங்கே நம் வீட்டில் சாப்பிடுவதுதான் எப்போது வேண்டுமானாலும்..." என்று சமாளித்த தங்கையின் குரலும் நந்தகுமாரின் கோபத்துக்கு மேலும் நெய் வார்த்தன.

ஆனால் இந்தப் பெண் பேயிடம் இதைப் பற்றிப் பேசினால் என்ன பயன்? இடம், காலம், சூழ்நிலை பற்றிய கவலையே இல்லாமல் இன்னமும் எகிறப் போகிறாள். சீ! இப்படி ஒரு பெண்ணை மணந்ததற்கு திருமணம் இல்லாமலே இருந்திருக்கலாம். குறைந்தப் பட்சமாய் அவனுடைய அருமைத் தங்கைக்கு இந்த அவமானம் நேராமலாவது இருந்திருக்கும்!

மாமனாரிடம் அப்போதைக்கு சமாளித்தபோதும், இன்னும் அங்கே என்னென்ன நடக்கிறதோ? அந்த மாமனார் நேரே அப்பாவிடம் போய், "உங்கள் பையன் அப்படி முக்கியமாக எங்கே போகிறான்" என்று கேட்டு விட்டால் தங்கைக்கு அது வேறு சிக்கலாகிவிடும்.

அவர் அப்படிப் போய் கேட்டுவிடுமுன், அம்மா, அப்பாவிடம் அனுவால் எச்சரிக்க முடிந்ததோ என்னவோ?

ஆனால் எப்படியும், அருகில் நின்றிருந்த ஒன்றிரண்டு பேர் காதில் இந்த சச்சரவு விழுந்துதான் இருக்கும். இந்தப் பிசாக மெதுவாகவா பேசினான்?

அதுவேறு எப்படி எப்படிச் சுற்றித் தங்கைக்கு என்னென்ன தொல்லைகளை இழுத்து வைக்கப் போகிறதோ என்று கவங்கினான் அண்ணன்.

கூடவே, நாளைக்கு தங்கை முகத்தில் எப்படி விழிப்பது என்று அதுவேறு வேதனை!

ஆனால், அருகில் அமர்ந்திருந்த கணவனின் குமைச்சலைச் சற்றும் கவனியாமல் படத்தை ரசித்துப் பார்த்து விட்டு, "நான் கூப்பிட்ட போது வராமல் உங்கள் தங்கை சொன்ன பிறகு கிளம்பினீர்களே! உங்களுக்கு என் வார்த்தை முக்கியமா? உங்கள் தங்கை வார்த்தை முக்கியமா?" என்று வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும் வழியெல்லாம் கணவனிடம் சண்டை போட்டுக் கொண்டே வீடு வந்து சேர்ந்தாள் விநோதினி.

6

கணவனிடம் அந்தச் சண்டை போட்ட போதும், மறுநாளே அனுவாதாவுக்கு டெலிவரி போன் செய்து, அந்த சினிமா பற்றி பாராட்டி அரைமணி நேரம் பேசிவிட்டு, "நீங்களும் போய்ப் பாருங்கள், அண்ணி; கட்டாயம் பார்க்க வேண்டிய படம். தருண் கூட ரசித்துப் பார்ப்பான் என்று நினைக்கிறேன்.

அவளையும் கட்டாயம் கூட்டிப் போங்கள்... அவ்வளவு நன்றாயிருக்கிறது!" என்று சிபாரிசு செய்தாள்.

முழுக்கக் கேட்டுவிட்டு, அவள், தன் அண்ணனோடு டெலி.போனில் பேசினாள். "அண்ணி; இன்னமும் குழந்தை, அண்ணா, அளாவசியமாய், அவளை அதட்டி உருட்டி மனம் நோகடிக்காதீர்கள். எப்போது எது முக்கியம் என்று புரியாத பிள்ளைப் பருவத்திலேயே இருக்கிறாள், மெள்ள மெள்ளக் கற்றுக் கொடுங்கள். எல்.கே.ஜி.யிலேயே கல்லூரிப் பாடத்தைத் திணித்தால் ஒன்றும் பலனில்லாமல் போகும். அத்தோடு வீண் வெறுப்பும், கண்ணீரும் தான் மிஞ்சும்." என்று அண்ணனுக்குப் புத்தி சொன்னாள்.

கொஞ்சம் மனம் அமைதிப்பட்ட போதும், "ஆனாலும் நேற்று அவள் நடந்து கொண்ட விதம் ரொம்பவும் அதிகப் படி அனுமமா. ஒரு 'பார்ட்டி'க்குப் போனால், அதுவும் இவ்வளவு நெருங்கிய உறவினர் அளிக்கும் விருந்தில் இப்படி இடையில் கிளம்புவது தப்பு என்று கூடவா தெரியாமல் போகும். தன் விருப்பம்தான் எப்போதும் பெரிது என்கிற எண்ணம்!" என்று கசப்புடனேயே பேசினாள்.

"எல்லோருக்குமே அவரவர் விருப்பம் பெரிதாகத் தான் இருக்க வேண்டும் அண்ணா. இல்லையென்றால் ஒன்றையுமே சாதிக்க முடியாது. ஒன்றைப் பெரிதாக மதித்தால் தானே அதை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் வழிமுறைகளையும் தேடச் சொல்லும். ஆனால் சமூக நியதிகளைக் காப்பதும் அவசியம் தான். எனக்கென்னவோ அண்ணி வீட்டில், அங்கே பம்பாயில் அவர்கள் அண்ணியை வளர்த்த விதம் தான் சரியில்லை என்று தோன்றுகிறது. மற்றபடி அண்ணிக்குக் கள்ளயில்லாத மனது. மெல்லப் பதமாய் நம் பக்கம் வளைக்கப் பாருங்கள். கண்டபடி, தடாமுடாவென்று

அடித்து அவள் மனதை உடைத்து விடாதீர்கள்." என்று எடுத்துரைத்தாள் தங்கை.

நெஞ்சின் பாரம் பெரிதும் இறங்கிவிட, "சரிங்க பாட்டியம்மா, இனிமேல் உங்கள் புத்திமதிப்படியே நடந்து கொள்கிறேனுங்கம்மா." என்று போலிப் பணிவுடன் அண்ணன் கேலி பேச, சிரித்தபடியே போனை வைத்தாள் அனுராதா.

அதன் பிறகே நினைவு வந்தது. அவசரமாக மீண்டும் பட்டளைத் தட்டித் தங்கையை அழைத்தாள். "என்னம்மா, நேற்று அங்கே ஒன்றும் தகராறில்லையே? அத்தான் ஏதும் கோபித்துக் கொண்டாரோ?" ஒரு கவலையுடன் வினவினாள் நந்தகுமார்.

"யார்? இவரா? என்னிடம் கோப்படுவதா? அதுவும் என் பிறந்த நாளன்றா? அவ்வளவுதான். மழை கொட்டோ கொட்டென்று கொட்டி ஊரே முழுகிவிடும்! உன் அண்ணனால் மனைவியிடம் எப்படி கோபமாய்ப் பேச முடிகிறது என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார், தெரியுமா?" என்று நகைத்தாள் அனுராதா.

அடுத்தவர் முன்னிலையில் கொஞ்சம் அதிகப்படியாய்த்தான் கோபத்தைக் காட்டி விட்டோமோ என்ற கூச்சம் வந்துவிட்டது நந்தகுமாருக்கு. ஆனால் முன்தினம் விநோதினி பேசிய விதத்துக்கு ஐம்புலன் அடக்கிய முனிவருக்குக் கூட ஆத்திரம் வந்திருக்கும் என்று எண்ணியபடி, "உன் மாமா? அவருக்கும் எப்படியும் உண்மை எட்டியிருக்குமே" என்று கேட்டாள்.

"ம். ஆனால் அவரும் பெரிதாக ஒன்றும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. பிறந்த வீட்டில் ரொம்பச் செல்வம் கொடுத்து, தான் கண்டதே காட்சி என்கிற மாதிரி வளர்த்துக்

கெடுத்து விட்டிருக்கிறார்கள் போல; போகப் போகச் சரியாகிவிடும் என்றுதான் சொன்னார். அதனால் இங்கே என்ன ஆயிர்றோ என்னவோ என்று கவலைப்பட்டு அதற்காக வேற அண்ணியை வறுத்து எடுக்காதீர்கள் என்ன?' என்று தங்கை கூறவும் அவளைப் பற்றிய முழுப்பாரமும் அவனுக்கு விலகிப் போயிற்று.

"பாட்டியம்மா சொல்படி நடப்பதாகத்தான் அப்போதே சொல்லிவிட்டேனே. தயவு செய்து மீண்டும் உங்கள் புத்திமதிப் பட்டியலை அவிழ்த்து விட்டு என்னை மீண்டும் அறுக்க வேண்டாம் தாயே!" என்று பயந்தவன் போல அவன் நடிக்க இருவருமே நகைத்தவாறே பேச்சை முடித்தார்.

தங்கை பற்றிய கவலை அகன்றபோதும் மனைவியைப் பற்றி எண்ணும் போது அவனுக்கு அவமானமாகவே இருந்தது.

போகப் போகச் சரியாகி விடும்; மெல்ல வளைக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் கூறும்போது, இப்போது அவளிடம் பெருமைப்பட ஒன்றும் இல்லை என்பதும் தெளிவாகிறதல்லவா?

அவனுக்கு மட்டும் ஏன் இந்தத் தலை வேதனை? வேறு யாரேனும் ஒரு நல்ல பெண் அவனுக்கு மனைவியாய் வாய்த் திருக்கலாமே... என்று எண்ணமிடும் போதே நந்தகுமாரனின் மனம் முரண்டியது.

ஊகம். அதற்கு வாய்ப்பில்லை. இந்த உலகத்தில் உள்ள அத்தனை பெண்களையும் கொண்டு வந்து நிறுத்தினாலும் அவனால் அவள் ஒருத்தியைத் தான் மனைவியாக ஏற்க முடியும்.

ஆனால், இவளும் தங்கை அனுவைப் போல, ஒரு நல்ல குணசாலியாக இருந்திருக்கலாமே என்று வேண்டுமானால் ஏங்கலாம். ஏங்கிக் கொண்டே இருக்கலாம். ஏங்குவது எவ்வளவு காலம் என்பது அவன் தலையெழுத்து எப்படியிருக்கிறது என்பதைப் பொறுத்தது.

தங்கையைப் போலவே தந்தையும் நந்தகுமாருக்குத் தான் புத்தி சொன்னார். "ஐந்து விரல்களும் ஒன்று போல இல்லை. அதுபோல, எல்லாப் பெண்களும் உன் அம்மா போல இருக்க முடியாது. முரட்டுத்தனமாய், உன் அம்மாவார்ப்பில், உன் மனைவியை இட முயன்றால் எல்லாம் உடைந்துவிடும். இதமாய்ப் பேசி இளக்கி அதன்பின் மாற்ற முயற்சி செய். அதுவரை கொஞ்சம் விநோதினியின் போக்கி லேயே போய், விட்டுப்பிடி. என்று தந்தை கூறியதையும் பணிவோடு கேட்டுக் கொண்டான் மகன்.

ஆனால், இதமாய்ப் பேசி விநோதினியை இளக்குவது எப்படி என்றுதான் அவனுக்குப் புரியவில்லை.

சாதாரணமாக, மலர் மாலையாகக் குழைகிறவள், திடு மென வினாடிக்குள் வார்ப்பட இரும்பாய் மாறி விடுகிறாளே! எப்போது, அவள் எப்படி மாறக் கூடும் என்பதே புரியாத போது, அவன் எதை எதிர்பார்த்து, அதற்குச் சரியாக அவளை மாற்றுவது?

இதையெல்லாம் வெட்கத்தை விட்டு யாரிம் போய்க் கேட்பது?

யோசித்துப் பார்த்ததில் கணவன் தன்னை - தன்னையே முதன்மையாகக் கருதவேண்டும் என்கிற ஆவல் - அது ஆவல் அல்ல, வெறி - அவளுக்கு இருப்பதை அவனால் கண்டுகொள்ள முடிந்தது.

அந்த மாதிரி ஒரு வெறி ஏற்படக் காரணத்தைக் கண்டு பிடிக்க முயன்றபோது, அவனுக்குத் தன்னிடம்தான் தவறு இருக்கிறதோ என்று தோன்றியது.

மனைவியிடம் அவனுக்கு உள்ள காதலைச் சரியாக எடுத்துக் காட்டுவதில் அவன் எப்படியோ கோட்டை விட்டிருக்கிறான்.

அவன் அன்பில் உறுதி இல்லாததாலேயே அவன் இந்த ஆட்டம் ஆடி, தான் சொன்னதைச் செய்ய வைத்து, தனக்குள் அவன் நேசத்தை நிச்சயப்படுத்த முயல்கிறான்.

இந்த கண்டுபிடிப்பின் விளைவாக, நந்தகுமாரின் உள்ளம் மனைவியிடம் உருகி விட்டது.

பாவம்! சின்னப் பெண்! இன்றைக்கெல்லாம் சேர்த்து, அவளுக்கு இருபது வயதுதான் ஆகிறது. இதற்குள், இளம் செடியை வேரோடு பெயர்த்து வந்து நட்ட மாதிரி, வளர்ந்த இடம், அன்பான நட்பினர், உடன் பிறந்தோர், அரவணைக்கும் பெற்றோர் என்று அத்தனை பேரையும் பிரிந்து, அவளே கதியென்று வந்து சேர்ந்திருக்கிறாள்.

அலையில் ஆடும் படகுபோல எந்தவித உறுதியும் இல்லாத நிலை. இப்போது அவன் அல்லவா 'இது உன் இடம்' என்று நங்கூரமாய் அவளை நிலை நிறுத்த வேண்டும்? அதைவிட்டு, அவளை அதட்டி, திட்டி... சேச்சே! மனது குன்றிப் போயிற்று நந்தகுமாரனுக்கு.

போனது போகட்டும். இப்போது அவனது முதல், வேலை, அவனது நேசத்தை அவளுக்கு உறுதிப்படுத்துவது தான்.

அதற்காக என்னென்ன செய்யலாம் என்று யோசித்து விட்டு முதலில் ஒரு 'ஃப்ளோரிஸ்ட்' ஓக்கு போன் செய்து, ஒரு கொத்து சிவப்பு ரோஜாக்களை மனைவிக்கு அனுப்பச் செய்தான். சிவப்பு ரோஜா காதலின் அடையாளம் அல்லவா?

பூங்கொத்து கைக்கு வந்து சேர்ந்ததும், அவன் அவளை அழைத்து, "என்ன திடீரென்று! இன்று எனக்குப் பிறந்தநாள் கூடக் கிடையாதே!" என்று அப்பாவித்தனமாக விளவிய போது அவனுக்குப் பாவமாக இருந்தது.

இதுபோன்ற பரிகசனைக் கணவனிடம் எதிர்பார்க்கக் கூடத் தெரியவில்லையே! அந்த அளவில்தானே மனைவியை அவன் நடத்தியிருக்கிறான்.

"பெரிதாக ஒன்றுமில்லை, வினும்மா. வேலை செய்து இருந்தேனா, உன் நினைவு ரொம்பவும் வந்தது. அதனால்தான் அனுப்பினேன்." என்று அவன் கூற, அவன் மிகவும் குதுகலிப்பதை அறிந்து மகிழ்ந்தான்.

அடுத்து என்ன செய்யலாம்?

தங்கை அனூராதாவின் பிறந்த நாளைக்கென்று அவளுடைய கணவர் ஒரு 'பிரேஸ்லெட்' பரிசளித்திருந்தார். முதலும் பவளமும் இழைத்து, அது மிகவும் அழகாக இருப்பதாக மனைவி பாராட்டியது ஞாபகம் வந்தது.

தொடர்ந்து நினைவுக்கு வர முயன்ற ரகனையை பிடிவாதமாக ஒதுக்கி விட்டு, மாலை திரும்பும்போது நகைக் கடைக்குச் சென்றான்.

ஏற்கனவே தங்கையிடம் கேட்டு அறிந்த விதமாய், விலை விவரம் பேசி முடித்து, 'சிட்டி பாங்க் கார்டு' காட்டிக்

கையெழுத்திட்டு நகையை வாங்கிக் கொண்டு வீடு சென்றான்.

நகையைப் பார்த்ததும் விநோதினியின் முகத்தில் ஏற்பட்ட பிரகாசம் உடனே மறைய, 'ஏன்' என்ன விஷயம்? எதற்காக இப்படி பூ, நகை என்று பரிசு மேல் பரிசு கொடுக்கிறீர்கள்? மனைவிக்கு துரோகம் செய்கிற கணவன் தான் இப்படி அவசியமற்றுப் பரிசு மழையாகப் பொழிவான் என்று படித்திருக்கிறேனே!" என்று அவள் கலங்கவும் சட்டென அவனுக்கு ஆத்திரம் தான் வந்தது.

ஆனால் உடனேயே தங்கையின் புத்திமதி நினைவுவர, அமைதியாகவே, "வினா மெய்யாகவே என்னிடம் நீ சந்தேகப்படுகிறாயா? என்னைப் பார்த்துச் சொல், நான் அப்படிப்பட்டவனா?" என்று அவன் கேட்டபிறகே அவள் முகம் தெளிந்தது.

"இல்லை..." என்று ஒத்துக் கொண்டவள், அதன் பிறகே நகையைக் கையில் அணிந்து அழகு பார்த்தாள்.

ஆனால் நகையோ, பூவோ அந்தச் சமயத்தில் சந்தோஷப்பட்டாளே தவிர, அதற்காக அவன் மனைவி ஒரேயடியாய் உருகி, திரும்பத் திரும்ப அவன் அன்பைப் பற்றி வியந்து பாராட்டிக் கொண்டு இருக்கவில்லை.

என்ன பெண் இவள்? அன்பைப் புரிந்து கொள்ளாதது போலவே, அதை வெளிக்காட்டும் சின்னங்களாக இந்தப் பரிசுகளை எடுத்துக் கொள்ளவும் தெரியவில்லையே என்றிருந்தது நந்தகுமாருக்கு.

ஆனாலும், அவ்வப்போது இப்படி எதையாவது வாங்கிக் கொடுத்து விநோதினியை மகிழ வைத்துக் கொண்டே இருந்தான் அவன்.

என்றாகிலும் ஒருநாள், மனைவி புரிந்து கொண்டு விட மாட்டாளா?

வாழ்க்கை ஒரு தெள்ளிய நீரோடையாக, அவ்வப்போது ஒரு சில உற்சாகக் குமிழ்களுடன் சென்று கொண்டிருந்த இந்த வேளையில், நந்தகுமாருடைய சொந்த ஊர்க்கோயில் திருவிழா வந்தது.

அதைத் தொடர்ந்து நந்தகுமாரன், விநோதினி தம்பதியின் பிரிவும் நேர்ந்தது.

7

நந்தகுமாருடைய குடும்பத்துக்குச் சென்னையிலிருந்து சுமார் அறுபது கிலோ மீட்டர் தூரத்தில், வெங்கல் தாண்டி பெரிய விவசாயப் பண்ணை ஒன்று உண்டு.

அவனுடைய தாத்தாவுக்குத் தாத்தா ஒரு குடும்பத் தகராறில் தன் பங்கைப் பணமாக வாங்கிக் கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறி இங்கே வந்து, கொஞ்சம் பூயியை வாங்கி விவசாயம் பண்ணத் தொடங்கினாராம்.

அப்போது இங்கே ஓர் ஆறு ஓடியதாகவும், அதனால் நல்ல நீர்வளம் இருந்ததாகவும் கூறுவார்கள்.

ஆனால் இந்த ஆறு விஷயத்தில் நந்தகுமாருக்கு எப்போதுமே சந்தேகம் உண்டு.

அந்தச் சமயத்தில் அவன் தாத்தாவுக்கு தாத்தா காலத்தில் மாதம் மூம்மாரி பொழிந்திருக்கக் கூடும்; தொடர்ந்து

மழை பெய்யவே, அந்த மழை நீர் தொடர்ந்து ஒரே இடத்தில் ஒரு பெரிய ஓடையாக ஓடியிருக்கும். உடனே அதற்கு ஆறு என்று பெயர் கொடுத்து விட்டார்கள் என்பான்.

ஆனால், அவனுடைய தாத்தாவின் சிறுவயது காலத்தில் ஒரு பெரிய வறட்சி ஏற்பட்டு தண்ணீர் இல்லாமல் விவசாயம் பட்டுப் போகிற நிலையில் ஒரு பெரிய ஆழமான கிணறு வெட்டிய போது ஆழத்தில், ஆற்றுப் படுகையில் கிடப்பது போல மேற்புறம் வழுவழுப்பான கற்கள் நிறையக் கிடந்து எடுத்திருக்கிறார்கள்.

சுமமா குவியலாக கிடந்த அந்த கற்களில் அழகான நிறமும் வடிவமும் உடையவற்றை எடுத்து வந்து அடையாறு வீட்டில், பாத்தி பிரிக்க அமைக்க என்று பயன்படுத்தி கருணாவதி பலரின் பாராட்டைப் பெற்றிருக்கிறார். பெரிய பெரிய கற்களைக் கொண்டு அமைத்த ஒரு செய்குன்று கூட அடையாறு வீட்டில் உண்டு.

கிணறு வெட்டியதில் தண்ணீர் கிடைத்தாலும், விவசாயத்தை மட்டுமே நம்பியிருப்பது தவறு என்ற எண்ணம் அவருக்கு வந்துவிட்டது. எனவே மகனை - செங்கல்வராயனைப் படிக்க வைத்து வேறு தொழிலிலும் ஊக்கினார்.

பிறகு தொழில் பெருத்துவிடவே, கட்டுக் குத்தகையாகப் பெருமளவு நிலத்தைப் பண்ணையில் வேலை செய்கிறவர்களுக்கே பிரித்துக் கொடுத்துப் பயிர் செய்ய வைத்தார்கள். ஆண்டுக்கு இவ்வளவு என்று ஒரு தொகையும், கொஞ்சம் நெல்லும், நில உரிமைக்காக இவர்களுக்கு வரும்.

மீதி நிலத்தில் ஒரு பெரிய மாந்தோப்பும் தென்னந்தோப்பும் நந்தகுமாருடைய குடும்பத்துக்கு உரிமையானதாக இருந்தது. ஆள் வைத்து அவற்றைப் பாராமரித்தார்கள்

- தொழிலுக்கு வசதியாக, செங்கல்வராயன் அடையாறில் வீடு கட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டபோதும், லீவு நாட்களில் எல்லோருமே பண்ணை வீட்டில்தான் வாசம். அதுவும் கோடை விடுமுறையில் தோப்பில் செங்காய்களும், பழங்களும் நிறைந்திருக்குமா, எல்லோரும் லூட்டி அடிப்பார்கள். படிக்கிற சிறுவயது காலத்தில் நந்தகுமாருடைய அத்நைமாரும் பிள்ளைகளோடு வருவார்கள்.

இப்போது எல்லோரும் பெரியவர்களாகி, அவரவர் தொழில், வேலை என்று அவை அமைந்த இடம் நாடித் தூரமாகச் சென்று விட்டதால் கூட்டம் என்று கூடுவதில்லை.

ஆயினும் செங்கல்வராயன் தம்பதியினர் மட்டும் எப்படியும் அவர்கள் வாழ்வின் முக்கியமான தினங்களுக்குப் பண்ணை வீடு சென்று, அங்குள்ள அம்மன் கோயிலில் பூஜை செய்துவிட்டு வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

அத்தோடு அம்மன் கோயிலின் திருவிழாவை அம்மன் கோயில் கொடை என்று கூறுவார்கள். அந்த விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவதையும் தலையாய கடமையாக முன்னோர்களுக்கு ஆற்றும் கடனாகக் கருதிச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அந்த விழா பற்றி கணவன் அடிக்கடி பேசவும் விநோதினிக்கும் அங்கே செல்வதில் உற்சாகமே.

அங்கே சென்றதும் மாந்தோப்பும், அங்கே ருயில்களின் இன்னிசைக் குரலும், கிளிகளின் கீகீ சத்தமும், பச்சை வண்ணச் சிறகுகளைச் சடசடவென்று அடித்துக் கொண்டு அவை பறந்த விதமும் கண்டு குழத்தை போலக் குதூகலித்தாள்.

நந்தகுமார் காலையிலேயே மாந்தோப்புக்குள் மனை வியை அழைத்துச் சென்று காட்டினான்.

பங்களப்பள்ளி, ருமானி, மல்கோவா, சப்பட்டை, நீலம் என்று பல்வேறு மாங்கனி வகைகள் விதவிதமான வடிவங்களுடன் காய்த்துத் தொங்குவதை விநோதினி ரசனையுடன் கண்டு களித்தாள்.

நிறைய, அழகிய காய்களுடன் ருமானி, நீலத்தை பாராட்டி விட்டு, கரடு முரடான தோற்றத்துடன் அங்கொன்று இங்கொன்றான காய்களுடன் மல்கோவாவைப் பார்த்து முகம் களித்தாள். "இதையேன் வைத்திருக்கிறீர்கள்? பார்க்கவும் நன்றாக இல்லை, நிறைய காய்க்கவும் இல்லை" என்றாள்.

"ஆனால் அதன் ருசி எப்படி இருக்கும் தெரியுமா? இன்னும் ஒன்றரை மாதம் கழித்து வரும் பார் பிறகு அதை தவிர வேறு எதையும் சாப்பிடவே மாட்டாய்" என்றான் நந்தகுமார்.

"அப்படியா!" என்று வியந்தவள், "எனக்கு ஏதோ மாம்பழம் என்று தெரியுமே தவிர, அதில் இத்தனை வகை உண்டு, அவைகளின் கவையிலும் இத்தனை வேறுபாடு உண்டு என்றெல்லாம் தெரியாது" என்று தயக்கமின்றி ஒப்புக் கொண்டாள்.

கனிவுடன் முறுவலித்து விட்டு, மூன்று மாவிலைகளாலேயே வேயப்பட்டிருந்த தேன் சிட்டுக் கூடுகளைக் காட்டினாள் நந்தகுமார்.

அவற்றுள் டேபிள் டென்னிஸ் பந்து போலப் பதுங்கியிருந்த தேன் சிட்டின் குஞ்சுகளையும், மரப் பொந்துகளில்

தலை நீட்டிய கிளி குஞ்சுகளையும் ஆவலாகப் பார்த்து விட்டு, "இதுதான் பூலோக சொர்க்கம்" என்றாள் விநோதினி.

'கொடை' விழாவுக்கு, நந்தகுமாருடைய கடைசி அத்தை மீனா, தன் இரு மகள்களுடன் வந்திருந்தாள்.

'செல்லுலாயிட்' பொம்மைபோல இருந்த மூத்த மகளைக் காட்டி, "இவளை எனக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்று அதைக்கு மிகவும் ஆசை" என்று பேசுப போக்கில் சொல்லிவிட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

ஆனால், கள்ளமற்று நகைத்துவிட்டு, "ஊம்! இப்போது வருத்தப்பட்டு என்ன செய்வது? நீங்கள்தான் என்னிடம் மாட்டிக் கொண்டாக வேண்டும் என்று உங்கள் தலையில் அப்போதே கடவுள் எழுதி வைத்துவிட்டாரே! மற்றது எப்படி நடக்கும்?" என்று விநோதினி கேலி பேசவும் 'அப்பாடி' என்று மூச்சு விட்டாள்.

"ஆனால் பெண் அழகாக இருக்கிறாளே ஏன் நின்றது?" என்று மேலும் விநோதினி விசாரித்தாள்.

"மூக்கிய காரணம் உறவுக்குள் - இப்படி நெருங்கிய உறவுக்குள் திருமணம் செய்வது வருங்கால சந்ததிக்கு நல்ல தல்ல என்ற அப்பாவின் கொள்கை. அனுவைக் கூட, அதனால் தான் பெரியத்தை மகனுக்குக் கொடுக்க மாட்டேன் என்று அப்பா பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டார். அதிலிருந்து இந்த ஐந்து ஆண்டு காலமாகப் பெரிய அத்தை அப்பா வோடு பேசுவதில்லை. இந்த விழாவுக்கும் வருவதில்லை. நல்ல வேளையாக அவர்கள் அம்மாவை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டவை. ஆனால் அம்மாவை வெறுக்க யாருக்குத்தான் மனம் வரும்" என்றான் நந்தகுமார்.

“உங்களுக்கு?”

தாயைப் பற்றிய பெருமையில் ஆழ்ந்திருந்தவன், புரியாமல், “என்ன, எனக்கு?” என்று விசாரித்தான்.

“அத்தை மகள் ரத்தினம் பற்றி உங்களுக்கு எப்படி?” என்று வினோதினி கண் சிமீட்ட, “ஏய் எதற்குத் துருஷகி நாய்?” என்று கேட்டான் அவன்.

“அய்யோ, பெரிதாக ஒன்றும் இல்லைப்பா, நம்முடையதோ காதல் திருமணம் அல்ல. இவளும் அழகாக - என்னைவிடவும் நல்ல அழகியாகத்தான் இருக்கிறாள். திருமண பேச்சு வந்தபோது உங்களுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லையா என்று சாதாரணமாகத்தான் கேட்டேன்” என்றாள் மனைவி.

“அப்பா கூட இதே போலக் கேட்டார். ஒருவேளை எனக்கு ஆசை இருந்தால் திருமணத்தை நடத்திவிட்டு, ஒழுங்காக மருத்துவ ஆலோசனையோடு வாழ்ந்து கொள்ளலாம் என்று சொன்னார். ஆனால் சிறு வயது முதல் அனுவோடு இன்னொரு சின்னத் தங்கையாகக் கூடச் சேர்ந்து விளையாடியவளை எப்படி மணப்பது? அப்பாவிடம் சொன்னதும் ‘நல்ல வேளை’ என்று தன் கொள்கையைக் காட்டியே அதனையிடம் மறுத்து விட்டார். இப்போது வேற ஏதோ முடிவாகும் போலத் தெரிகிறது. அம்மன் முன் பூ கட்டிப் போட்டுப் பாக்கத்தான் அதை முக்கியமாக வந்திருப்பதாகக் கேள்வி.”

இங்கு வந்தால் நீந்தி விளையாடும் பெரிய இருபதிற்கு இருபது அடி தண்ணீர்த் தொட்டி பற்றிச் சொன்னான். “காலையில் ‘பம்ப்செட்’ மூலம் இதில் தண்ணீர் நிரப்புவார்கள். அப்பறம் திறந்துவிட்டு மரங்களுக்குப் பாய்ச்சுவார்கள். நாங்கள் வந்தால், நீந்திக் கொட்டமடித்துக் குளிக்க பிறகு தண்ணீர்

விடுவார்கள். நாளைக்குத் தண்ணீர் நிரப்பிய பிறகு காட்டுகிறேன், பார். ஒரு சதுர வடிவ நீச்சல் குளம்போலவே இருக்கும். ஆழ் கிணற்றிலிருந்து எடுத்தது என்பதால் நீரும் கககத வென்று குளிக்க ககமாக இருக்கும்.”

“நாளைக்கு நாம் இருவரும் குளிக்கலாமா?” என்று ஆசையுடன் கேட்டான் வினோதினி.

“செய்வோமே ஆனால் காலை பூஜை முடிய பத்து மணி ஆகிவிடும். அதன்பிறகு வந்து குளிக்கலாம். நாம் குளிக்கும் வரை தண்ணீரைத் திறந்து விடவேண்டாம் என்று சொல்லிவிடுகிறேன்.”

இப்படியே சாதாரணமாக, ஆனால் கமுகமான பேச்சு வார்த்தைகளுடன் பொழுது இனிமையாகக் கழிந்தது.

மறுநாள் பாதிபூஜை கூட முடியவில்லை.

பூஜையின் தொடக்கத்திலேயே மீனா அதை பூ கட்டிப் போட்டுப் பார்த்ததில் நல்ல பூ வந்தது என்று அது வேறு எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. மன மகிழ்ச்சியுடன் கருணாவதி தன் கையிலிருந்து ஒரு ஜோடி வளையல்களை கழற்றி நாத்தனார் மகள் கையில் அணிவித்து உச்சி முகர்த்தாள்.

காலையில் வீட்டில் குளித்து, பட்டுச்சேலை நகைகளுடன், வந்திருந்த வினோதினியைப் பார்க்க நந்தகுமாருக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது:

கணவனை ஒட்டி நின்று பூஜையின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலுமாக, அவ்வப்போது வரும் ஆரத்தித் தட்டின் கற்பூரச் சுடரைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டு, குங்கும விபூதிப் பிரசாதங்களை கணவனைப் பின்பற்றி நெற்றியில்

அணிந்து கொண்டு நின்றபோது அவள் அப்படியே கிருக வட்கமிதான்.

பழைய காலக் கோயில் கட்டிடம் என்பதால் உள்ளே காற்றைப் போய்வர வசதியில்லாமல் எல்லோருக்கும் வியர்த்துக் கொட்டியது.

அவ்வப்போது கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்ட போதும், பட்டாடையும் ஒரு காரணமாக வியர்வையில் குளித்திருந்தபோதும் குறைப்படாமல் விநோதினி நின்றது நந்தகுமாருக்கு ஆச்சரியமான ஆனந்தம்.

மகளுக்கு நல்ல பூ வந்துவிட்டதால், மீனா அதையும் ஒரு தனி பூஜைக்கு ஏற்பாடு செய்ய, இந்தப் பூஜையோடு அதுவும் தொடர்ந்து நடந்தது.

இடையே மணியைப் பார்த்த விநோதினி, "அப்பாடி! இனி வாருங்கள். நீச்சலடிக்கப் போகலாம்" என்று கணவன் கையைப் பற்றவும் அவன் - அவன் என்ன எல்லோரும் திடுக்கிட்டனர்.

"வினா, ப்ளீஸ், அம்மனைப் பார். பூஜை நடக்கிற போது வேறு பேசுவது சரியல்ல" என்று ரகசிய குரலில் நந்தகுமார் மனைவியை எச்சரித்தான்.

"எவ்வளவு நேரம் இந்த பூஜையைப் பார்ப்பது? ஒரே போர். அதை ஒரு நேரத்தோடு முடிப்பது இல்லையா? விடிகாலையிலேயே எழுந்து குளித்து விட்டு வந்து இவ்வளவு நேரம் கும்பிட்டது போதும். வாருங்கள். பத்து மணிக்கு அந்தப் பெரிய தொட்டியில் நீச்சல் அடிக்கலாம் என்று நீங்கள் தானே சொன்னீர்கள்? அதையே நேற்றிலிருந்து ஆஸையாய் நினைத்துக் கொண்டே இருக்கிறேன்!" என்றாள் விநோதினி பிடிவாதமாய்.

"பத்து மணிக்கு பூஜை முடிந்துவிடுவது வழக்கம் என்பதால் நேற்று அப்படிச் சொன்னேன். இப்போது அதை விட்டு பூஜை வேறு இருக்கிறதல்லவா? அது முடிந்ததும் போகலாம். இடையில் போனால் நன்றாயிராது" என்று மெதுவாகவே விளக்கினாள் அவள்.

"திடீரென்று அவர்கள் பூஜை வைத்தால் அது அவர்கள் பாடு. நமக்கென்ன வந்தது? அத்தோடு என்னிடம் ஒன்று சொல்லிவிட்டு இப்போது இன்னொருவருக்காக அதை மாற்றினால் எப்படி! நீங்கள் என் கணவர், உங்களுக்கு நான்தானே எல்லோரையும்விட முக்கியம்? என்னிடம் சொன்னது போல நடப்பதுதானே உங்கள் கடமை?" என்று ஒரு வாத்தலில் இறங்கினாள் விநோதினி.

நந்தகுமாருக்கு நிலைமை மிகவும் தர்ம சங்கடமாக ஆயிற்று.

இனி விநோதினி விடப்போவது இல்லை. ஒரே பிடிவாதமாய் நீச்சலிலேயே நிற்கப் போகிறாள். அதைவிட மோசம் இனி இவளைப் பேசவிடுவது. எதையாவது சொல்லிக் காரியம் சாதிக்க முனைவது தவிர, மான, அவமானங்கள், நீதி நியதிகள் என்று எதையும் அவள் எண்ணிப் பார்ப்பதே கிடையாது. கடைசியில் அவன்தான் தலைகுனிய நேரிடும்.

அதே சமயம், இவள் பேச்சுக்குப் பணிந்து இவள் பின்னே செல்வதும் கேவலம். மீனா அதை முன் இனி தலை நிமிர் முடியாது. முக்கியமாக அப்பா. என் சாதுப் 'பெண்ணை' மறுத்து இப்படி ஒன்றைப் பிடித்தீர்களா? என்று பாவையாலேயே அப்பாவை எகத்தாளம் செய்துவிடுவார்கள்.

அதுமட்டுமல்ல;

'அய்யா' வீட்டுக் கொடைத்திருவிழா என்று இங்கே குழுமியிருக்கும் இந்தப் பண்ணை மக்கள் என்ன நினைப்பார்கள். பெரியவர்களை விட்டு விட்டு, பாதிப் பூஜையிடு, மனைவியின் பின்னே அவன் சென்றால், அதன்பின் அவனை மதிப்பார்களா?

இன்று அப்பாவின் சொல் அவர்களுக்கு வேதம். அந்த மரியாதை அவனுக்கு எப்படி கிடைக்கும்?

'ஏன் குடித்து விட்டு வந்தாய்?' என்று நல்லதற்குக் கேட்டாலே கைநீட்டிவிடுவார்கள். அப்பப்போ ரெண்டு தட்டுத்தடி வச்சாத்தான் புருஷன் என்கிற மருவாதி இருக்கும்?' என்று பெருமை பேசுவார்கள்.

அப்பாவின் பேச்சுக்கு அம்மா மாறு சொல்வது இல்லை என்பதால் அவர்கள் குடும்பத்தையே உயர்த்திப் பேசுவார்கள்.

இன்று ஒங்கிப் பேசும் மனைவிக்குப் பணிந்து, கயிற்றில் கட்டிய செம்மறி ஆடுபோல நந்தகுமார் சென்றால் அப்புறம் அவர்களுள் ஒருவனுக்குக் கொடுக்கும் மரியாதை கூட இவனுக்குக் கிடைக்காது.

என்ன ஆனாலும் சரி, இன்று இவளுக்கு விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது என்று நந்தகுமார் முடிவு செய்துவிட்டான்.

கூடவே, வீண் ரசாபாசத்தையும் தவிர்க்க விரும்பி, "நீ என் மனைவி என்பதுபோல் நான் உன் கணவன் அல்லவா? என் விருப்பத்தை மதிக்க வேண்டியது உன் கடமை அல்லவா? சொல்லு? அதனால்..." என்று அவளது பேச்சாலேயே அவளை மடக்க முயன்றபோது விநோதினி இடைமறித்தாள்.

"உங்கள் விருப்பத்திற்காகத்தான் அதிகாலையிலேயே எழுந்து, பல்நடுங்கும் குளிரில் குளித்துவிட்டு வந்தேன். இப்போது இந்தக் காற்றோட்டமே இல்லாத கல்லறைக்குள் மூன்று மணி நேரமாக வியர்த்து வடிந்து கொண்டு கால் வலிக்க நிற்கிறேன். அத்தோடு உங்களுக்குக் கொடுத்த வாக்கை நான் மீறி இருக்கிறேனா?" என்று அவள் திருப்பிக் கேட்கவும் பதில் சொல்ல மாட்டாமல் நந்தகுமார் திகைத்தான். குல தெய்வத்தின் கோயிலைக் கல்லறை என்றதால் வேறு அதிர்ச்சி.

உடனேயே சமாளித்து, "நீ மிகவும் நல்ல பெண் தான் விநோதினி. அதனால்தான் கேட்கிறேன். இந்த பூஜை முடியும் வரை இங்கே இருந்து விட்டுப் போகலாம், என்ன?" என்றான் நயமாக.

"முடியாது!" என்றான் அவள் அழுத்தம் திருத்தமாக.

"எனக்கு இப்படி வியர்க்கிறது. அதைப் பார்த்துவிட்டு நீங்களாக என்னை வெளியே அழைத்துச் சென்று இளநீர் மாதிரி ஏதாவது வெட்டித் தந்திருக்க வேண்டும். என் கைத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டிய நீங்கள் அதை கவனிக்காதது மட்டுமில்லாமல் கொடுத்த வாக்கையும் மீற நினைக்கிறீர்களே!" கணவனாக இருந்துகொண்டு இப்படி ஓர் அநியாயத்தை எனக்கு நீங்கள் எப்படிச் செய்யலாம்?"

கணவன் மனைவியின் கசமுசா சச்சரவை வேசாகக் கவனித்து, "நந்தகுமார், தீபாராதனை நடக்கிறது. பார்" என்றார் கருணாவதி.

"அம்மா கவனிக்கிறார்கள். கம்மா இரேன்" என்றான் நந்தகுமார் கெஞ்சாக் குறையாக.

"உங்கள் அம்மாவுக்குக் கொஞ்சமேனும் நாகரீகம் இருந்தால் கணவன் மனைவி பேச்சில் குறுக்கிட மாட்டார்கள்" என்று அவளைப் பெற்றவளையே தூக்கி எறிந்தாள் அவள்.

"நாகரீகமா? அப்படி என்றால் என்னவென்று அணுவளவு தெரிந்திருந்தால்கூட உன் மாமியாரைப் பற்றி மரியாதை இல்லாமல் இப்படிப் பேச மாட்டாய்" என்றபோது அவன் குரல் சற்று உயர்ந்து விட்டிருந்தது.

ஆத்திரத்தில் முகம் சிவக்க, "பின்னே, அவர்கள் மட்டும் நம் பேச்சில் குறுக்கிடலாமாக்கும். நான் உங்கள் மனைவி. உங்களிடம் முதல், உரிமையும், முழு உரிமையும் எனக்குத்தான். நான் உங்களிடம் பேசும் போது இடையிட குறுக்கிட அந்தக் கடவுளுக்குக்கூட அனுமதி கிடையாது தெரியுமா? அப்படியிருக்க அவர்கள் மட்டும் எப்படி இடையே வந்து பேசலாம்?" என்று அவளும் விடாமல் வாதாடினாள்.

"பாதி பூணையில் கத்திகலாட்டா செய்கிறவர்களை யார் வேண்டுமானாலும் கண்டிக்கலாம். பூணை முடிகிற வரை தயவு செய்து உன் திருவாயை மூடிக் கொண்டு கும்ம கிடந்து தொலை" என்று அவளை வெறுப்புடன் உறுத்துவிட்டு, சன்னதியின் பக்கம் திரும்பினான் நந்தகுமார்.

"இந்த பூணை, இடைஞ்சல் இல்லாமல் நிறைவேற வேண்டும்; அதில் நீங்கள் முழுமையாகப் பங்கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில் உங்களுக்கு இவ்வளவு ஆசையா? இப்போதல்லவா விஷயம் புரிகிறது!" என்ற போது விநோதியின் குரலில் விஷம் தெறித்தது.

என்ன வேண்டுமானாலும் உளறிக் கொண்டுவிட என்பதுபோல நந்தகுமார் அவளைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை.

அவ்வளவு அலட்சியமா என்று சினம் தலைக்கேற, "நல்ல பூ" வந்தது என்று மட்டும்தானே சொன்னார்கள்? எந்த மாப்பிள்ளைக்காக நல்ல பூ வந்தது என்பதை படு கழுக்கமாக வைத்திருக்கிறார்களே, ஏன்? மாப்பிள்ளை நீங்கள் தானோ?" என்று அனலை வாரிக் கொட்டினாள் அவள்.

எல்லாவிதக் கட்டுப்பாடுகளும் காற்றில் பறக்க, "சீ, நாயே! வாயை மூடு" என்று சீறினான் நந்தகுமார்.

"என்னையா... என்னையா நாய் என்கிறீர்கள்? புதுசா ஒருத்தி புதுப்பூவாகக் கிடைத்துவிட்டதால் வந்த அலட்சியமா? இருக்காதா பின்னே? நேற்றிலிருந்து உங்களைக் கண்டாலே இவள் அலுக்கிக் குலுக்குவதை நானும்தான் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறேனே!" என்று நாக்கில் நரம்பற்று பழி சுமத்தினாள் விநோதினி.

"அம்மா!" என்று அந்தப் பெண் அச்சத்துடன் தாயின் பின்னே ஒண்டவும், சுருணாவதி முன்னே வந்து, "விநோதினி, அநியாயமாய் இது என்ன பேச்சு?" கன்னிப் பெண்ணைப் பற்றி அபாண்டம் பேசக்கூடாதம்மா. சொன்னது தப்பு என்று அவளிடம் மன்னிப்பு கேள்" என்றாள் சற்றுக் கடுமையான குரலில்.

"என்னது? நானா? நானா உங்கள் மருமகளா, 'இவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்? இப்படிச் சொல்ல உங்களுக்கு வெட்கமாயில்லை? ஒகோகோ! இப்போதல்லவா விஷயம் புரிகிறது? இந்த வீலைகள் எல்லாவற்றுக்கும் நீங்களும் உடந்தைதானா?"

"விநோதினி! அம்மாவிடம் அவமரியாதையாகப் பேசாதே. அப்புறம் விளைவு விபரீதமாக இருக்கும்" என்று கடித்த பற்களுக்கிடையே எச்சரித்தான் நந்தகுமாரன்.

"என்ன பெரிய விபரீதம்? அப்படி என்னை உங்களால் என்ன செய்து விட முடியும்? இந்த வறட்டு மிரட்டலுக்கெல்லாம் பயந்து நடுங்க யாராவது பட்டிக்காட்டுப் பாமர முட்டாள் பெண்ணை மணந்திருக்க வேண்டும். அடேடே! அதற்காகத்தான் இந்த அடுத்த ஏற்பாடு நடக்கிறதா? இப்படி ஒரு நயவஞ்சகம் செய்வீர்கள் என்று நான் வினாடிக்கூட எண்ணிப் பார்க்கவே இல்லையே, அத்தை! உங்கள் மகனை வீட்டிலிருந்து பிரித்துத் தனிக்குடித்தனம் போனேன் என்பதற்காக கூடவே இருந்து என் கழுத்தை அறுத்து விட்டீர்களே!..."

ஒப்பாரிப் பாட்டுபோல அடுக்கடுக்காய்ப் புலம்பிக் கொண்டே போனவள், கன்னத்தில் இடி இறங்கியபோது காதுகளில் 'வெய்ய்' என்ற ரீங்காரமும் கேட்க சில வினாடிகள் பிரமித்து நின்றாள்.

பிறகே, கணவன் தன்னை அடித்திருக்கிறான்; அதுவும் அத்தனை பேர் நடுவில் என்பது புரிபட மேலும் ஆவேசம் கொண்டு அவறினாள்.

"அடித்தீர்களா? என்னை நீங்கள் அடித்தீர்களா? போற்றிப் பாதுகாக்க கடமைப்பட்ட நீங்கள்... சே. இன்னும் இங்கிருந்தால் என்னை அடித்தே கொன்றுவிடுவீர்கள். கடவுளே! என் நிலைமை என்ன என்று இப்போதல்லவா தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஒரு வினாடிக்கூட இங்கே இருக்க மாட்டேன். நான் போகிறேன்" என்று கூச்சலிட்டபடியே கோயிலில் இருந்து வெளியே ஓடினாள்.

'போய்த் தொலை' என்று முகம் திருப்பியவளை, "ஆத்திரத்தில் விநோதினி ஏதாவது செய்து கொண்டுவிடாமல் போய்க் காப்பாற்று" என்று சுருணாவதி விரட்ட, அரை மனதாய் மனைவியைப் பின் தொடர்ந்தான் நந்தகுமார்.

அவனுக்குள்ளும் எரிமலை பொருமிக் களன்று கொண்டே தான் இருந்தது.

கடைசியில், அவன் மணந்த ஒரு பெண் பேயால் அவனைப் பெற்ற தாய்க்கு - அறிந்தோ தெரிந்தோ அத்தனைபேராலும் பாராட்டப்படுகிற அன்னைக்கு எவ்வளவு அவமானம்!

ஆனால் தாய் சொல் தட்டமாட்டாமல் அவளைப் பின் தொடர்ந்து வந்தவனுக்கு தகுந்த மரியாதை செய்வதுபோல, அவன் மேலேயே ஏற்றி விடுகிறவள் போல் 'லிர்'ரென்று காரை ஓட்டிக் கொண்டு அதற்குள் கிளம்பி விட்டாள் விநோதினி.

வெறுப்புடன் திரும்பியவளை மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தி, மனைவியைச் சமாதானம் செய்யும்படி அடுத்த காரில் அனுப்பி வைத்தனர் சுருணாவதியும் செங்கல்வராயனும்.

ஆனால், விநோதினியையாவது சமாதானம் செய்வதாவது? அதை விடச் சீரிக் குழன்றடிக்கும் குறாவளியை ஒரு சிறு பாட்டிலில் அடைத்து விடலாம் என்பது அவனுக்கல்லவா தெரியும்!

பெற்றோருக்குக் கட்டுப்பட்டு அவளிடம் வேண்டா வெறுப்பாகவே பேசியவனுக்கு மேலும் மேலும் அவள் பேசியவிதம் மிகவும் வெறுப்பையே அளித்தது.

கடைசியாக, "இப்படி அடியும் உதையும் பட்டு வாழ நான் பிறக்கவில்லை. இன்றோடு நம் உறவு முறிந்தது. இந்த ஊர், உறவு, முக்கியமாக நீங்கள், உங்கள் பெற்றோர், உறவினர் எல்லோரிடமிருந்தும் அடியோடு, பிரிந்து செல்கிறேன்." என்று அவள் கொன்னபோது அவனும் அதை ஒப்புக் கொண்டு விட்டான்.

அவளே அழைத்துச் சென்று பம்பாய் விமானத்தில் ஏற்றி அனுப்பியும் வைத்தான்.

"கூறும்..." என்ற சிறு கனைப்புச் சத்தத்தில், திடுக்கிட்டு, நடப்புக்குத் திரும்பினான் நந்தகுமாரன்.

கதவு பூட்டுகிற நேரம் தாண்டி விட்டால்தான் ஆபீஸ் பையன் இப்படி கனைப்பான்.

இவ்வளவு நேரமா விநோதினியைப் பற்றிய நினைவில் அவன் ஆழ்ந்திருந்தான்.

ஆனால் அதுவும் நல்லதுதான்.

இவ்வளவு தூரம் கோர்வையாக நினைவுபடுத்திப் பார்த்த பிறகுதானே அவளால் பட்ட அவமானங்களும் வேதனைகளும் எவ்வளவு என்பது சரியாகப் புரிய வருகிறது. காரணமே இவ்வளவு பேயாட்டம் ஆடியவள் திரும்பி வருவாள் என்று எதிர் நோக்கியது எவ்வளவு மடத்தனம்!

அன்று காலை கூட வினோதினிக்காக ஏங்கியதை நினைத்து இப்போது நந்தகுமாருக்கு மிகவும் அருவருப்பாக இருந்தது.

பாவி! இவளால் நேர்ந்ததெல்லாம் துன்பம்தானே?

இவள் அடியோடு விலகிப்போவதும் நல்லதுதான்.

கொஞ்ச நாட்கள் - சில ஆண்டுகளேனும் மிகுந்த சிரமமாகத்தான் இருக்கும்; சகித்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். இப்போது, அவள் சென்றதிலிருந்து சமாளித்துக் கொண்டு வாழவில்லையா? அதுபோலவே இருக்க வேண்டியதுதான். காலப் போக்கில் எல்லாம் சரியாகி விடும் என்று நம்பிக் கொள்ளவும் வேண்டியதுதான்.

ஆனால் அவளோடு வாழும் வேதனை... இப்படி அனலாய் எரிந்து பனியாய் குளிரும் துன்பம்... கடவுளே, இன்றோடு போதும்.

பிரிவுக்காக அவள் என்னென்ன நிபந்தனைகள் இட்டாலும் அத்தனைக்கும் தலையாட்டி விடுவது என்ற உறுதியோடு, நந்தகுமார் வீட்டுக்கு அதிக கிளம்பினான்.

மனம் வேறெங்கோ இருந்ததாலோ என்னவோ, அன்று மேஜையை ஒதுக்குவதற்கு அவனுக்கு அதிக நேரம் பிடித்தது.

அது முடிந்து கிளம்புகிற நேரம், உற்பத்தியாளர் ஒருவர் வந்து சேர்ந்தார். அவரது சரக்கு சுத்தமில்லை என்று அவரிடம் பொருள் வாங்குவதை நிறுத்திப் பல மாதங்கள் ஆகியிருந்தன.

முகதாட்சண்ணியம் பாராமல் அவரை வெட்டி விட்டதே நந்தகுமார் தான்.

ஆனால், அன்று அவருடன் நல்லபடியாகப் பேசி, இனி நல்ல சரக்காய் அனுப்பினால் வாங்கிக் கொள்வதாக வாக்களித்து விட்டு அவன் அலுவலகத்தை விட்டு வெளியேறும் போது வழக்கத்தை விடக் கிட்டத்தட்ட ஒரு மணிநேரம் தாமதமாகி விட்டிருந்தது.

கார் 'லாக்கையும்', தனிப் பூட்டையும் மாற்றிப் போட்டுத் திறக்க முயற்சித்து, பின் சரியாகக் காரைத் திறந்து உள்ளே ஏறி அமர்ந்தான்.

கைக் கடிகாரத்தைத் திருப்பி மணி பார்த்து விட்டு ஒரு பெருமூச்சுடன் காரை எடுத்தான்.

8

அந்திமாலை நேரம். முன்பனிக்காலம் என்பதால் அப்போதே லேசாக இருட்டத் தொடங்கி விட்டது.

டாக்ஸியில் வந்து இறங்கி வீட்டினுள் செல்லும்போதே விநோதினிக் கு நெஞ்சை அடைத்தது.

இது கிட்டத்தட்ட நந்தகுமார் வீடு திரும்புகிற நேரம். முன்னெல்லாம் அவன் வந்ததும், முகம் கழுவக் கூடப் போகாமல் போக விடாமல் அவனும் அவளுமாக ஆசையாய் அணைத்துக் கொண்டு நிற்பார்களே! தன்னை மீறி உறக்கம் வந்தால் ஒழிய இது தூங்குவதற்குரிய நேரம் என்று இருவரும் என்றைக்குத் தூங்கினார்கள்?

அப்படியானால், அவர்களிடையே இருந்தது வெறும் உடல் மோகம் மட்டும் தானா?

கிடையாதே! இருவருக்குமாய்ப் பேச்சு சிரிக்க என்று எத்தனை ஆயிரம் விஷயங்கள் இருந்தன!

அத்தனை ஆயிரம் விஷயங்கள் பேசியவர்கள் - சிவ வண்டின் ரீங்காரம் போலப் பேசிக் கொண்டே இருந்தவர்கள்

- ஒருவரை ஒருவர் மட்டும் அறிந்து கொள்ளவே இல்லையே!

அப்படித்தானா? அல்லது அறிந்து கொள்ள அவன் விடவில்லையா?

விவாகரத்து!

நந்தகுமாரைப் பாராமலே, அவனோடு ஒரு வார்த்தை பேசாமலே, மீதி வாழ்நாள் முழுவதையும் கழிக்க அவளால் முடியுமா?

இவ்வளவு தூரம் ஆனபிறகு இனி வேறு வழி ஏது?

"வாங்கம்மா!" என்று முகமலர்ச்சியுடன் வரவேற்றபடி அவளது சாமான்களுக்காக வண்டியினுள் எட்டிப் பார்த்து விட்டுக் கேள்வியாய் அவளைப் பார்த்தான் வேலைக்காரப் பையன் கிட்டன்.

"அது... அப்புறம் வரும்." என்று உள்ளே நடந்த வளை, வாயெல்லாம் பல்லாக எதிர் கொண்டாள் தோட்டம். வீடு பெருக்குகிற ஆயா.

"என்னம்மா நீயி? இவ்ளோ நாள் நீ பாட்டிலே போயிட்டியே, எங்க சின்னையா என்னம்மா தவிச்சப் போயிட்டாரு தெரியுமா? இன்னமே இப்படியெல்லாம் போவாதம்மா, சின்ன வயசு பாரு. மூஞ்சியிலே சிரிப்பே கெடயாது. ஆமா, பொட்டியெல்லாம் எங்கம்மா?" என்றவள் திடுக்கிட்டி "இன்னமே இங்கனயே இருப்பேல்ல?" என்று கேட்டாள்.

அவளது கேள்விக்குப் பதிலளிக்காமல், "உன் பிள்ளை யிடமிருந்து கடிதம் வந்ததா, ஆயா? பேரன் எப்படிப் படிக்கிறானாம்?" என்று பேச்சை மாற்றி வேலைக்காரிக்கு விருப்பமான விஷயம் பேசினாள்.

மகளின் சம்பளத்தில் பேரனை படிக்க வைக்க முடியவில்லை என்று குறைப்பட்டவளுக்கு உதவி செய்து, 'ராமகிருஷ்ணா மிஷன்' மூலம் அந்தச் சிறுவனின் இலவசப் படிப்புக்கு ஏற்பாடு செய்தவள் விநோதினி தான்.

அதையே குறிப்பிட்டு, "யம்மா! நீ குடுத்த படிப்பாச் சுதே. சோடை போவுமா? கிளாசிலே 'பஷ்ட்' 'ராங்'கோ என்னவோவாம். மவன் எழுதியிருக்கான்." என்று மகிழ்ச்சியுடன் உரைத்தாள் ஆயா.

"ரொம்ப சந்தோஷம். ஒரு தரம் முதல் 'ராங்க்' வாங்கினான் என்று அதற்கு மேல் படிப்பை அலட்சியமாக விட்டு விடிக்கூடாது. எப்போதும் பிள்ளை படிப்பில் ஒரு கண் வைத்திருக்கச் சொல்லு. என்ன?" என்று கூறியபடியே மாடியேறினாள்.

பார்த்த ஒவ்வோர் இடமும் ஓராயிரம் கதை சொல்ல, தாங்கமாட்டாமல் மொட்டை மாடிக்குச் சென்று வான் வெளியை வெறித்தாள்.

ஓரளவு இருள் பரவிவிட, மேலே வானில் துருவ நட்சத் திரம் அசையாமல் நின்று ஒளிர்வதைக் கண்டாள், மனதில் ஏதேதோ தோன்றின.

"அம்மா" என்ற குரல் கேட்கவும் திரும்பினாள்.

ஏலக்காய் வாசனையுடன் அவளுக்குப் பிடித்த விதமா கத் தயாரித்த உபைய நீட்டினாள் சமையல்காரம்மாள்.

அப்போது எதையும் அருந்த மனமில்லாத போதும், அவளுக்காக ஒரு சிரமம் எடுத்து செய்து கொண்டு வந்தவ னின் மனதை நோக்கிக்க விரும்பாமல் உ கப்பை வாங்கிக் கொண்டாள் விநோதினி.

உடனே திரும்பிச் செல்லாமல், சற்றுத் தயங்கி, "அம்மா, நான் உங்ககிட்டே கை நீட்டிச் சம்பளம் வாங்குகிற வன். இதைச் சொல்கிற அருகதை எனக்குக் கிடையாதுதான். ஆனால் புருஷன் பெண்டாட்டி என்றால் கோபதாபமும் இருக்கத்தான் செய்யும். ஆனால் ஆறுவதுதான் அம்மா, சினம். நீங்கள் கோபித்துக் கொண்டு போனதில் இருந்து, தம்பி சிரிப்பதே இல்லையம்மா. என்னமாகப் பார்த்துப் பார்த்து, எவ்வளவு ருசியாகச் சமைத்தாலும் வயிறு நிறையச் சாப்பிடுவது கூடக் கிடையாது. அம்மா, தயவு பண்ணி இனி இங்கேயே இருந்து விடுங்களம்மா" என்றாள் கெஞ்சுதலாக.

ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த விநோதினிக்குப் பேசமுடியாமல் தொண்டையில் அடைத்தது. வேசாகச் செறுமிவிட்டு, "நீங்கள் விரும்புவதைச் செய்வது என் கையில் இல்லை, சமையல்காரம்மா. ஆனால்..." என்று முறுவலிக்க முயன்ற படி, "உ, நன்றாக இருக்கிறது. ஆனால் வயிற்றில் தான் இடமில்லை. போதும்" என்று உகப்பை ட்ரேயில் வைத்தாள்.

குறிப்பறிந்து ட்ரேயோடு ஒரு பெருமூச்சுடன் திரும்பிச் சென்றாள் அந்த அம்மாள்.

அன்று நந்தகுமாரின் வருகைக்காக விநோதினி வெகு நேரம் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது.

அவளைச் சந்திக்க விருப்பம் இல்லாததால் தாமதம் செய்கிறானோ என்று ஓர் எண்ணம் தோன்றி அவளைத் தவிக்க வைத்தது. தன்னை மீறி இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீ ரைச் சித்திவிட்டு அவசரமாகத் துடைத்துக் கொண்டாள். கண்ணீரைக் காட்டிக் காரியம் சாதிக்கும் அளவு அவள் தன் மானம் இல்லாதவள் அல்ல; அந்த அளவு தரம் இறங்கியவ ளும் அல்ல.

ஒரு நொடிய பெருமூச்சுடன் கடந்த காலத்தை எண்ணிப் பார்க்கத் தொடங்கினாள்.

நந்தகுமாரைப் பிரிந்து சென்றதிலிருந்து பல நாறு தடவை செய்தது போலப் பசித்த மனம் மீண்டும் பழய கணக்கு பார்க்கத் தொடங்கியது.

ஆனால், எத்தனை தரம் கூட்டிக் கழித்து பெருக்கி, வருத்தானும் தடவைக்கு தடவை அவள் கணக்கில் நட்டமே மிகுதியாயிற்று.

நந்தகுமாரின் மாருதி வரும் மெல்லிய ஒசையும் அது சற்றுத் தயங்கி நிற்க கேட் திறக்கும் ஒலியும் மீண்டும் சிறு வேகம் எடுத்து கார் உள்ளே வந்து நின்று, கார் கதவு திறந்து மூடும் சத்தமும் கேட்டன. அதற்காகவே காத்திருந்ததாலோ என்னவோ, விநோதினியின் செனிகளுக்கு மிகவும் தெளிவாகக் கேட்டன.

வேலையாட்களோடு ஏதோ சிறு பேச்சு, அவள் வந்திருப்பதைச் சொல்வதற்காகப் போல.

முழுமுழுப்பாக கணவனின் குரல் கேட்கவும் மீண்டும் அவளுக்கு நெஞ்சை அடைத்தது.

எப்போதும் இரண்டு படிக்கு ஒரு காலாக ஏறி வருகிறவனின் இன்றைய நிதானமான காலடி ஒசையில் எதை எதையோ ஊகித்து மனம் நொத்தான்.

எழுந்து நின்று வெறித்தவனின் பார்வைக்குள் வந்த நந்தகுமாரன் அவளை நோக்கி நோக்கியது ஒரு கணமே. உடனேயே, பார்வையை விவக்கிக் கொண்டு, சட்டைப் பைலிலிருந்து பேனாவை எடுத்தான்.

"சாரி, நேமாகிவிட்டது. கிளம்புகிற நேரத்தில் ஒரு வாடிக்கையாளர் வந்ததால் அவரோடு பேசி அனுப்பிவிட்டு வர நேர்ந்தது. இப்போது உனக்கு எதிலாவது ஏன் கையெழுத்துத் தேவைப்படுகிறதா? மூன்போலத்தபையில் அனுப்பி மிகுந்தாலே கையெழுத்திட்டு அனுப்பிவிருப்பேனே. அனாவசியமாக உனக்கு இந்த அலைச்சல் நேர்ந்திராதே" என்றான் தொழில் ரீதியான குரலில்.

"எ... எனக்குத் கையெழுத்து எதுவும் தேவையில்லை..."

"கின்னே? மணவிலக்கை எதிர்த்து வாதாட வேண்டாம் என்று கேட்க வந்தாயா? அதற்கும் தான் அவசியம் இல்லை. வாதாடுவதாக இருந்தால் முதலியேயே கையெழுத்திட்டிருக்க மாட்டேனே."

அனாவசியமாக இங்கு வந்து ஏன் தொல்லைகொடுக்கிறாய் என்பதுபோல நந்தகுமார் பேசியவிதம் விநோதினிக் கு மிகுந்த வேதனையைத் தந்தது. அவள் வந்த காரியம் ஒன்றுமே நடவாதோ என்ற அச்சத்தையும் ஊட்டியது.

ஆனால், கடைசியாக, ஒரு முயற்சி செய்து பாராமல் மடிய விரும்பாது, வேதனையோடு "நான்" எனும் கர்வத்தை யும் சேர்த்து விழுங்கிவிட்டு, "நான் உங்களுடம் விவாகரத்துப் பற்றிப் பேச வரவில்லை" என்றாள்.

"பேசுவதற்கு நம்மிடையே வேறு என்ன இருக்கிறது?" என்ற அவனது கேள்வி கனீரென்று அறைந்தது.

மீண்டும் விழுங்கிக் கொண்டு, "நான் இருக்கிறேன்" என்றாள் விநோதினி மெதுவாக.

"புரியவில்லை" என்றான் அவன் கருக்கமாக.

"நந்து... பீஸ், கொஞ்சம் உட்காருங்கள் நந்து. உட்கார்ந்து நான் சொல்லப் போவதை தயவு பண்ணிக் கேளுங்கள். அதன் பிறகு நீங்கள் என்ன முடிவு செய்தாலும் அதன் படி நான் நடந்து கொள்கிறேன்..."

"என் முடிவிற்படியா? நான் என்னைக்கு முடிவெடுத்தேன்? கடைசி முடிவு எடுத்தது கூட நீ தானே?"

மீண்டும் சாட்டையடிதான். ஆனால் இந்தப் பதிலில் ஏனோ அவளுக்குக் கொஞ்சம் நம்பிக்கை உண்டாகிற்று. விவாகரத்து என்ற முடிவை அவள் எடுத்ததில் அவள் சினிசு கொண்டாள் என்றால், அது அவளிடம் அவனுக்கு அன்பு குக்கிறது என்று சொல்லாமல் சொல்வதுதானே?

ஆனால், அப்படி ஒரேயடியாக நம்பிவிடவும் பயிர் தான். சீட்டுக்கட்டு மாளிகை போல அஸ்திவாரம் இல்லாத நம்பிக்கை அவளுக்குடையது. ஒரு காற்றில் அத்தனையும் தரை மட்டமாகி விடக் கூடும். அன்பில்லை, அவமானப்படுத்தி விட்டாள் என்கிற ஆத்திரம் என்று ஆகிவிட்டால்?

அதையும் அனுபவிக்க வேண்டியதுதான். ஆனால், அதற்கு முன் இந்த ஒரே ஒரு முயற்சி அவள் செய்தே ஆகவேண்டும்.

தாழ்த்ததவையை சிரமப்பட்டு நிமிர்த்தி, "இறுதி முடிவு உங்கள் வசம் நான் விடப் போகிறேன். அதற்கு முன் தயவு செய்து என்னைப் பற்றிய சில விவரங்களை அறிந்து கொள்ளுங்கள்..." என்று இறைஞ்சுதலாகக் கேட்டவள், அவள் சோபாவில் அமர்வும், அதையே சம்மதமாகக் கொண்டு தன் உரையைத் தொடங்கினாள்.

"நந்து, என் செயல்களுக்குக் கெல்லாம் நியாயமான காரணங்கள் எதுவும் இல்லாதிருக்கலாம். பெரும்பாலும் இல்லைதான். இப்போது எனக்கே தெரிகிறது. ஆனால் நடந்ததற்கு கெல்லாம் அடிப்படை காரணம் ஒன்று உண்டு. அது..."

நந்து, "அம்மா என்று நான் அழைக்கிறேனே, அவர்கள் என்னைப் பெற்ற தாய் அவ்வ. சிற்றன்னை. என் அம்மாவின் சொந்தத் தங்கைதான். ஆனால், எப்படியும் சிற்றன்னை பெற்ற தாயாக முடியாதிவ்வையா?"

"வினா..." என்று குரல் இளகியவன் பேச்சில் குறுக்கிட்டு, "என் சின்னம்மா என்னைக் கொடுமை செய்தவர்கள் அவ்வ நந்து. அடிப்பது... திட்டிவது... ஊகம். என்னிப்பார்க்க கூட முடியாது. ஆனால் அது போலவே கொஞ்சவதும், குலவுவதும் கூட அடியோடு கிடையாது. இதில் எந்த யுமே காண்பியாதவர்களிடம் சலுகை கொண்டாடவும் முடியாதுதானே?"

ஏதோ பழைய நினைவில் சில கணங்கள் ஆழ்ந்திருந்து விட்டு, "முதலிலெல்லாம் நான் வகுப்பில் எப்போதும் முதலாகத்தான் இருப்பேன். ஆனால், 'பிராகிரஸ் ரிப்போர்ட்' டைக் காட்டி, "நான் முதல் ராங்க்" அம்மா என்றால் 'அப்படியா சந்தோஷம்' என்று குரலில் உயிரே இல்லாமல் சொல்லுவார்கள். அதே சமயம், தங்கையோ, தம்பியோ 'ஆஃப் பால்' என்றாலே வீட்டில் பாயசம் மணக்கும். அப்பா சினிமாவுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போவார். அதே போல் ஃபெரில் மார்க் என்றாலும் 'அப்படியா', பரவாசியை நான். அதுவே தம்பி, தங்கை சொன்னால் அடி விளும்.

"எனக்குத் துணிமணி எல்லாம் நானாகத் தேர்ந்தெடுப்பதுதான். ஆனால் தங்கை ஒன்றை விரும்பினால், அது

அவளுக்குப் பொருந்துமா இல்லையா என்று. பட்டிமன்
றமே நடக்கும்... 'முட்டான், இந்த நிறம் உனக்குப் பொருத்
துமா என்று கூடப் பார்க்கத் தெரியாதா' என்று கடைபி
லேயே டோஸ் விழுந்து விடும்.

"இந்த அடி, வசவுகளின் பின்னே மறைந்திருக்கும்
அக்கறைக்காக, பாராட்டின் காரணமான பாசத்திற்காக
எனக்கு ஒரே ஏக்கமாக இருக்கும்..."

"உன் அப்பா?"

"அப்பா... வா...? அம்மா சொல்லித்தான் அப்பாவை
அறிகிறோம் இல்லையா? அதேபோல, அப்பா மனதில் பிள்ளை
கள்களைப் பதிய வைப்பதும் தாய்தான். அந்த வீட்டில்
அப்பாவுக்கு நானும், எனக்கு என் தந்தையும் எப்போதும்
அள்ளியம்தான். தம்பியும், தங்கையும் சலுகையாக அப்பா
வின் தோளில் சாய்ந்து, உராய்ந்து கொண்டு நிற்பார்கள்.
எனக்கு அப்பாவின் அருகில் போகக்கூட முடியாது...
கூடாது என்று யாரும் சொன்னது இல்லை. ஆனால்..."

'துருவன்' கதை தெரியுமா, உங்களுக்கு? தந்தை மடியில்
தம்பி உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்துவிட்டுத் தானும்
அதுபோல அமர முயன்று, தன் சிற்றள்ளையாய் கீழே தள்ளி
விடப்பட்டவன் அவன். தந்தையின் மடியில் அமரும் உரி
மைக்காகத் தவம் செய்யப் போய், தவ வலிமையால் உல
ருக்கே வழிகாட்டும் துருவ நட்சத்திரமாகவே அவன்
ஆனால் என்பது கதை.

உரிமைக்காக துருவன் தவம் செய்யப் போனான். நான்
கற்பனையில் ஆழ்ந்தேன். எனக்கே உரியவராக, உலகத்தில்
அத்தனை பேரையும்விட என்னையே முக்கியமாகக் கருதுகி
றவராக எனக்காக இந்த உலகத்தையே துச்சமாகத் தூக்கி

எறிகிறவராக, என் சிறுசிறு விருப்பங்களைக்கூட அணு பிச
காமல் ஆசையுடன் நிறைவேற்றுகிறவராக ஒரு கணவரைப்
பற்றிய கற்பனையில் ஆழ்ந்தேன்.

நம் திருமணம் ஆனபோது எனக்கு இதே நினைவு
தான். என் கற்பனைக் கணவன் போல நடந்து கொள்வது
தான் உங்கள் கடமை என்றே எண்ணினேன். நீங்கள் என்னிடம்
உயிராய் இருந்ததைக்கூட அது என் நல்வினைப் பயன்
என்று புரிந்து கொள்ளாமல் மனைவியிடம் கணவன் அப்ப
டித்தானே இருந்தாக வேண்டும் என்று சாதாரணமாகத்தான்
நினைத்தேன்.

இப்படி நான், எனக்கு என்று ஒரு விஷயம் மட்டுமே
நினைத்தேனே தவிர, நான் உங்களை, உங்கள் பெற்றோரை,
சகோதரியை, அன்று வரை நீங்கள் அறிந்தவர்களை, அவர்க
ளுக்கு நீங்கள் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைப் பற்றி ஒரு
வினாடிகூடச் சிந்தித்துப் பாராமலே இருந்துவிட்டேன்,
நந்து.

குடும்பம் எப்படி இருக்க வேண்டும்? அதில் மனைவி
யின் பங்கு என்ன, கடமை என்ன என்பதைப் பற்றியெல்
லாம் நான் யோசித்துப் பார்த்ததே கிடையாது. திருமணம்
நிச்சயமான பிறகு கூட, இப்படி இருக்க வேண்டும், அப்படிச்
செய்ய வேண்டும் என்று யாரும் எனக்குப் புத்தி சொன்னதும்
கிடையாது. என் சிறிய தாயை நான் குறை கூறவில்லை.
அவர்கள் என்னைக் கொடுமைப் படுத்தியது கிடையாது.
அவர்கள் எனக்குப் புத்தி சொல்லியிருந்தால் நான் அதை
ஏற்றிருப்பேன் என்றகூட நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது
ஆனால்..."

"புரிகிறது" என்றான் நந்தகுமார் கனத்த குரலில்.

"இப்பிருந்து சென்று, 'எல்லாம் விட்டுவிட்டேன்' என்ற போதும், 'வேண்டாம்' என்று என் பெற்றோர் எதுவும் தடுத்தோ, இதம் பேசியோ எதுவும் செய்யவில்லை. உங்களுக்கு விவாகரத்து நோட்டீஸ் அனுப்பியபோதும் அப்படித் தான்.

ஆனால் ஒரேயடியாகப் பிரிவதற்கு நீங்களும் சம்மதித்து, பத்திரத்தில் கையெழுத்திட்டு அனுப்பிய பிறகு, அதை என்னால் தாங்க முடியவில்லை, நந்து. அதன் பிறகு இந்த இரு மாதங்களாக நான் ரொம்பவும் யோசித்தேன், இடைவிடாமல் யோசித்தேன்.

"நந்து... உங்களிடம் இதை கேட்க எனக்குக் கொஞ்சமும் அருகதை கிடையாதுதான். ஆனால், நந்து, நான்... நான், உங்கள் அத்தையிடம் அத்தை மகளிடம், உங்கள் தங்கை வீட்டாரிடம், எல்லோரிடமும் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டால்... உங்கள் அம்மா... அத்தை கையில் விழுந்து மன்னிப்பு கேட்கிறேன். நீங்கள் எனக்கு இன்னொரு வாய்ப்புத் தர முடியுமா? உங்களை என்னால் ஒரேயடியாய்ப் பிரிய... உங்களைப் பிரிந்து வாழ என்னால் முடியவே முடியாது, நந்து... ப்ளீஸ்...

எழுந்து சென்று மனைவியின் கரம்பற்றி எழுப்பினான் நந்தகுமார். ஆதரவாய் அவளை அணைத்து, "இதை நீ கேட்கவும் வேண்டுமா கண்ணம்மா" என்று அவளது பட்டு நெற்றியில் மென்மையாக இதழ் ஒற்றினான்.

வசை அண்ணாந்து நீர்த் திரையிட்ட விழிகளால் அவன் முகத்தில் நீவிரமாக தேடியவளிடம் அவன் தொடர்ந்து சொன்னான், "என் மனைவி நீ யாரிடமும் மன்னிப்பு கேட்கும் அளவு இறங்க நான் விட மாட்டேன்.

தேவைப்பட்ட விளக்கம் நானே கொடுத்துக் கொள்வேன். அம்மா ஏற்கெனவே ஊகித்து உணர்ந்தவர்கள். உன்னை அழைத்து வருமாறு என்னை ஏற்கெனவே விரட்டிக் கொண்டு இருப்பவர்களும் கூட. அனுகூல நீ புரியாத குழந்தை என்று கண்டு கொண்டவள்.

"ஆனால் கண்மணி, இதில் மன்னிக்க வேண்டியது நீதான். உன் மனம் அலைபாய்வதை, நிலையற்றுத் தவிப்பதைப் புரிந்து கொள்ளாமலே இருந்து விட்டேன். உன் தவிப்பின் ஆணியேர் வரையில் தோண்டி எடுத்து நீக்கி, உன் அச்சத்தை அழித்திருக்க வேண்டியவன் நான் அல்லவா? வினும்மா என்னை மன்னிக்க வேண்டும்."

ஒரு சிறு விம்மலுடன், நந்தகுமாரின் மார்பில் ஆழப் புதைந்தான், அவனுடைய ஆருயிர் மனைவி.

மனிதத் தன்மை தெய்வத் தன்மை ஆகிய இரண்டும் மனிதனிடம் ரூபி கொண்டுள்ளன. அவன் முயன்றால் தன்னைத் தேவனாக்கிக் கொள்ளலாம். அவை தாட்சண்யம், அறிவு, அஹிம்சை, அன்பு, தைரியம், தியாகம் இத்தகைய குணங்கள் மனிதனைத் தேவனாக்குபவை. இவைகள் மனிதத் தன்மையோடு ஓரளவு சேர்ந்திருக்கின்றன. நாம் பொதுவாகக் காணும் அளவை அந்தக் குணங்கள் கடந்து விட்டால் அவைகளே தேவ குணங்களாகி விடுகின்றன. ஆகவே மனிதன் அந்தத் தேவ குணங்களை வளர்த்து அதன் வாயிலாகத் தன்னையும் தேவனாக்கிக் கொள்ள முடியும். ஆனால் வெகு சிலரே, நம் முயற்சியின் பலனைப் பெறுகிறார்கள். அவர்களை மக்கள் தெய்வமாகக் கொண்டாடி மகிழ்கிறார்கள். ஆகவே மனிதத் தன்மையும், தெய்வத் தன்மையும் நம் மனதை வளர்ப்பதற்கேற்றவாறு அமைகிறது.

- 99 அறிஞர்